

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

Vrije meningsuiting en andere grappen...

De Moeial is niet luchtig genoeg, menen sommigen. "Het is niets dan kritiek." Kunnen wij er wat aan doen dat de wereld soms echt lelijk kan zijn? Maar waarom tonen we alleen het negatieve? Het positieve (dat bijvoorbeeld zoiets wonderbaarlijks als De Moeial mogelijk is) is relevant, in die zin dat men ervan op de hoogte moet zijn; oninteressant is het daarentegen daarvoor een dankbetuiging te schrijven. Het is niet onze taak een hulde te brengen aan de mensheid. Dat wordt al genoeg gedaan. Anders is het gesteld met de onrechtvaardigheden op alle niveaus van het samenleven. Als niemand op die zaken wijst, en blijft wijzen, dan worden ze simpelweg vergeten. Want elk probleem is kandidaat voor banalisering. Het gaat dus om het probleem van de vanzelfsprekendheid van de wereld. En hier treden de filosofen op het toneel. Daaronder versta ik die mensen (mannen, vrouwen of kinderen) die permanent bereid zijn alles in vraag te stellen.

Eén van de problemen die het samenleven oplevert, is dat van de conflicterende opvattingen en overtuigingen. Onze maatschappij hanteert daarvoor de oplossing van het recht op een vrije mening. Dat dit thema in het publieke leven op deze universiteit een belangrijke rol speelt, is ons allang duidelijk geworden. In één week tijd zijn verschillende politieke figuren naar onze unief afgezakt om daarover te debatteren: Hugo Coveliers en Abou Jajja (georganiseerd door Couleur Lokale); Franck Vandenbroucke in het kultuurcafé; Peter Terryn, uitgenodigd door de Studiekring Vrij Onderzoek; en anderen... Centraal stonden het recht op racisme en op een vrije mening in het algemeen.

Ten eerste: is er wel een probleem? Ik meen van wel, en we moeten zelfs niet ver van huis gaan zoeken om dat in te zien. Er gaan geruchten

dat een student vlak na het debat van Couleur Lokale bedreigd geweest werd. De reden hiervoor was dat hij, tijdens het debat, een luidruchtige groep mensen tot stilte gemaand had. Of nog een voorbeeld: de volgende dag stonden leden van het NSV! bij het vub-restaurant pamfletten te verspreiden voor een betoging tegen de opname van Turkije in de Europese Unie. Het was meteen paniek. Koortsachtig zochten de Actief Linkse Studenten naar een manier om het NSV! weg te jagen, maar omdat dit niet lukte, hebben ze alleen de in het restaurant achtergelaten pamfletten kunnen wegslijten en vervangen door hun eigen papier. Is een voorwaarde voor democratie dan niet het tolereren van oppositie? Blijkbaar denken sommige mensen daar anders over. Het moet gezegd worden: sinds de veroordeling van het Vlaams Blok, zit de geest er dik in. De a a n g e h a l d e incidenten zijn slechts voorbeelden van een algemenere geest, die heel Vlaanderen overwoekert. Een geest van onverdraagzaamheid.

Om de problematiek aan te vatten, gaan we eens kijken naar wat het debat van de Studiekring Vrij Onderzoek heeft opgeleverd. Een van de vragen die het uitgangspunt van discussie vormden, luidde: willen we een formeel recht op liegen, op racisme, etc? m.a.w. moeten er grenzen zijn aan de vrije meningsuiting? Wat zijn trouwens de wettelijke beperkingen op de v.m.? De meest interessante daarvan lijkt me wel het verbod op uitspraken tegen de goede zeden. Want zijn de zeden niet gerelateerd aan veranderingen van de samenleving? Ze veranderen, wanneer bijvoorbeeld een racistische partij veroordeeld

wordt, of juist wanneer er één aan de macht komt. De goede zeden worden dan verbonden aan de belangen van bepaalde groepen. Wat voor een wet is dat?

Verder mag men bijvoorbeeld niet oproepen tot geweld of tot misdrijven. Ook hier zien we onmiddellijk dat er iets hapert. De definitie van wat een misdrijf is, is toch ook verbonden aan maatschappelijke verandering? Stel dat er binnenkort een wettelijk verbod komt op het slagen van kinderen, omdat de nieuwste theorieën zouden stellen dat het compleet nefast is. Twintig jaar later schrijft iemand een boek waarin hij/zij, op grond van controversiële bevindingen, opnieuw een pleidooi houdt voor de mogelijkheid om kinderen lijfstraffen te geven. Dan zal die persoon inderdaad oproepen tot 'misdrijven' en misschien wel zwaar in de problemen komen.

Om terug te komen op de eerste vraagstelling. Zijn er absolute beperkingen nodig? Men kwam hierover snel tot eensgezindheid: een verbod op liegen is zeer interessant voor bepaalde ambtsfuncties, voor politici bijvoorbeeld. Ook interessant lijkt een verbod op liegen voor pakweg de media (Peter Terryn dacht daar anders over). Zij vormen immers het venster op de wereld voor het merendeel van de mensen. Daarbij moet in acht genomen worden dat een immense kenniskloof de democratie in ons land op de helling zet. Als we in die context het groen licht zouden geven aan de media om te liegen, (waarvan zij natuurlijk gretig gebruik zouden maken) dan kunnen we het wel vergeten.

Iemand beweerde dat het probleem van de v.m., indien de nadruk gelegd wordt op het recht op beledigen en dergelijke, eigenlijk een luxeprobleem is. We denken hierbij aan de problemen die Herman Brusselmans zich graag op de nek haalt. Moeten we de zaak ook niet eens in zijn wereldcontext plaatsen? Er bestaan

immers totalitaire regimes waar sommigen slechts kunnen dromen van een vrijheidsconcept zoals dat in het Westen gehanteerd wordt. Het probleem is in die landen veel dieper geworteld. Wat moeten wij dan verstaan onder het recht op een v.m. en welke rol willen we de wetgeving daarin laten vervullen? Moet de wet een positieve of een negatieve rol spelen?

Ten eerste werd gesteld dat er een verschil bestaat tussen een formeel en een materieel recht op de vrijheid van meningsuiting. Het formele slaat op de wettelijke voorwaarden, het materiele op de middelen waarover men beschikt om een mening daadwerkelijk in het publieke debat te krijgen. Wie heeft echter de media in handen? Welke communicatiestructuren zijn er? Zo komen we onverbiddeijk terecht in het debat over de machtsongelijkheid. Wil de wet een positieve rol vervullen dan zou ze aan elkeen de materiele voorwaarden ter beschikking moeten stellen om zijn mening te verspreiden. Realistisch kan dat nauwelijks genoemd worden. Het enige wat zij kan doen is bescherming bieden aan die mensen die ten prooi zouden kunnen vallen aan intolerantie. Zij moet dus de voorwaarde scheppen voor werkelijke conflicten in het publieke debat, zonder dat die begraven worden. De wet moet niet straffen, maar beschermen. Want de vrije meningsuiting wordt pas interessant wanneer ze botsing en conflict kan veroorzaken, wanneer ze zaken werkelijk ter discussie kan stellen. We moeten streven naar een echte debatcultuur, waar we het met elkaar oneens mogen, moeten kunnen en durven zijn. Onverzoenlijke tegenstellingen horen een recht te krijgen, zonder dat men alle meningen perse conform wil maken of met elkaar wil verzoenen.

Tot slot: de wetgeving is het resultaat van maatschappelijke processen en niet andersom. Het maatschappelijk debat fixeert zich namelijk te veel op die wetgeving, terwijl we juist niet hoeven te wachten totdat zij ons ruimte geeft. We moeten veeleer zelf die ruimte nemen. Eerst verandert de norm, de wetten komen pas achteraf. Als dit feit miskent wordt, zal het moeilijk worden verandering in de huidige stand van zaken te brengen.

Gabriël Zamora Moreno

INHOUD

- P. 2 "nieuwe" VUB-logo
- P. 2 War On ALS?
- P. 3 Bologna voor Arbitragehof
- P. 4 NSV! & het BSG
- P. 5 Rite de Passage
- P. 6 Ideologiekritiek
- P. 7 De Ongeborenen
- P. 8 The English Page
- P. 9 Kort Nieuws
- P.10 Moederleed & vaderpijn
- P.11 De Fabeltjeskrant

DRAAI'S OM? P.12

VUB heeft "nieuwe" Huisstijl Verpakking met inhoud?

Raad van Bestuur kreeg niet het laatste woord

Op 30 maart 2004 besliste de Raad van Bestuur (RVB) van de VUB dat er een uniforme huisstijl voor briefpapier en enveloppes, inclusief letterlogo, moest komen. In de afgelopen weken werden studenten en personeel bekendgemaakt met het nieuwe logo via lolly's en andere zoethoudertjes. Vooral de Rectorale overheid wilde een nieuwe huisstijl omdat ze met een eenvormige presentatie naar buiten wilde treden i.p.v. met de verschillende logo's en briefpapier die voorhanden waren. In de nieuwe trend van internationalisering en concurrentie tussen de verschillende instellingen van hoger onderwijs wil de Rector de VUB naar buiten doen komen met een 'jong' en 'catchy' imago, zo stelt de aankondiging op de vernieuwde webpagina, "In het huidige internationaal georiënteerde bachelor-masteronderwijslandschap is het belangrijk dat we ons éénduidig naar de buitenwereld kunnen profileren. De implementatie en het duurzaam gebruik van een eenduidige huisstijl door iedereen is dan ook erg belangrijk.". Perceptie en het absolute marketingdenken maken binnen de regionen van de VUB en het onderwijs haar intreden. Een trend die Rector van Camp zelf mee heeft ingeluid door de invoering van de gehele BAMA-hervorming mee goed te keuren. Tijdens de RVB waar de logo-verandering werd voorgesteld, verzekerde de Rector en de Voorzitter meerdere malen dat aan het embleem van de VUB (de zegel en de spreuk) niet zal worden geraakt. De discussie was er nochtans zeer scherp en voor de deur van de vergaderzaal namen zelf studenten van het Brussel Studentengenootschap (BSG) post om te protesteren tegen de logo-veranderingen wegens breking met de traditie. Het relaas van een gevoelig logo en een vorderende mentaliteitsverandering. Wordt de VUB een verpakking in het winkelrek van het hoger onderwijs?

Voor het ontwerp van het nieuwe logo deed de VUB beroep op een extern communicatiebureau "Kunstmaan" (www.kunstmaan.be) dat al verschillende opdrachten deed voor o.a. universiteiten en openbare besturen zoals de Vlaamse Gemeenschapscommissie. De operatie Huisstijl bestond uit vier fasen en werd begeleid door een 33-koppige stuurgroep opgericht tijdens de RVB op 30 maart 2004 en een werkgroep onder leiding van de Rector. In drie sessies werd door een opgerichte stuurgroep bepaald wat de nieuwe huisstijl van de VUB diende uit te stralen en bij welke strategische en economische doelstellingen het imago aansluiting moest vinden. Op 7 juni kwamen de stuurgroepleden en het communicatiebureau een eerste maal samen voor de opstartvergadering. Op vrijdag 11 juni deed de werkgroep hetzelfde. De stuurgroep kwam tot de conclusie dat de VUB nood heeft aan meer visuele eenheid en herkenbaarheid met een sterk centraal logo. De VUB was volgens hen innovatief en energiek, kritisch, eigenzinnig en vooral...vrij in de betekenis van ongebonden en vrij onderzoek. De begrippen 'vrij' en 'Brussel' werden belangrijk gevonden. Drie andere eigenschappen van de VUB werden eveneens naar voren geschoven door de stuurgroep, "je leert aan de VUB kritisch denken en je leert dingen in vraag stellen; je bent er geen nummer, dankzij de persoonlijke begeleiding krijg je eerlijke kansen en, tot slot, studeer je in een metropool die veel meer te bieden heeft dan enkel het traditionele 'studentenleven'." De stuurgroepleden vroegen wel de huisstijlelementen voor te leggen aan een aantal studenten en alumni. De reacties van deze beide doelgroepen waren volgens de stuurgroep overwegend positief.

Lees verder p. 2

Iedereen die zoals ondergetekende al enige jaartjes van het student-zijn geniet, herinnert zich ongetwijfeld de heisa rond de Bologna-hervormingen. Er werd ons toen verzekerd dat zulk een BaMa-structuur niets wezenlijks aan het onderwijs zou veranderen en dat alles slechts in het voordeel van de studenten zou worden aangepast. Dat de meeste handtekeningen onder de verklaring in kwestie afkomstig waren van rijke industriëlen was helemaal niets om je zorgen over te maken: een democratische onderwijs-structuur zou vanzelfsprekend prioritair blijven. Misschien wordt het ondertussen tijd om na bijna één semester eens een balans op te maken.

U heeft zelf in de vorige editie van De Moeial kunnen lezen hoe het maximum inschrijvingsbedrag voor een Master na Master-opleiding op zo een kleine 25.000 euro werd vastgelegd. Hoezo, ondemocratisch? Een miljoen oude belgische franken om een jaartje te studeren niet voor iedereen betaalbaar? Hoe bedoelt u? Ondertussen wordt ook een volgend aspect van de hervormingen duidelijk: elke student wordt veronderstelt tegen 15 december het volledige inschrijvingsgeld betaald te hebben, zo niet kan de wanbetaler niet deelnemen aan de examens. Dat de uitslag van je studiebeurs-aanvraag meestal iets langer op zich laat wachten kan geen argument zijn. Toch vraag ik me af waarom ik dan eerst slechts 80 euro voorschot hoeft te betalen, wanneer men achteraf toch niet op de uitslag van de studiebeurzen wacht om mij alsnog 422 euro armer te maken. Het resultaat is dat het voor ondergetekende plots wel erg spannend wordt of hij misschien deze winter op straat zal komen te staan wegens geen geld om nog een kot te betalen. Hoezo, het hoger onderwijs ondemocratisch? Een derde onaangename verrassing is voor de student het verdwijnen van de 'mondelijke verderzetting'. Zoals de meesten wel zullen weten, was deze mondelinge verderzetting een voor de student zeer welgekomen mogelijkheid om teleurstellende cijfers voor een bepaald schriftelijk examen toch nog op te krikken. Want geef toe: iedereen kan al eens een minder dagje hebben, en een mondeling examen is een wereld van verschil met een schriftelijk examen. Sinds dit jaar is deze buitenkans echter afgeschaft. Ik vrees alleen dat ik het voordeel voor de student niet meteen zo duidelijk zie...

Met het opengooien van de onderwijsmarkt, ten gunste van de internationale kennis-symbiose en het concurrentieel voordeel voor het Gehele Europa, lijkt één van de belangrijkste pijlers van de verzorgingsstaat in niet ongeringe aangetast te zijn. Waar men slechts enkele jaartjes geleden nog overal hoogdravende uitlatingen omtrent de democratisering van het onderwijs kon horen, verneemt men nu enkel nog een doodse stilte. Maar het blijft wel een feit dat er van een democratie geen sprake kan zijn in een maatschappij waar de kennis in handen dreigt te komen van een steeds kleinere elite (en ja, ook hier zijn het weer de rijken). Want niet iedereen is in staat zich een toegang tot de informatie te kopen als daar bedragen van om en bij de 25.000 euro per jaar aan verbonden zijn. En die vorige golf van democratisering moeten we nu ook weer niet al te zeer de hoogte in prijzen. Waar in 1958 vijf procent van de studenten aan de ULB van arbeidersafkomst waren, had dat percentage voor de VUB een paar jaar geleden een geweldige hoogte van acht procent bereikt. Hoezo democratisering van het onderwijs?

Ondertussen wil LOKO (het Leuvense BSG) dat het VVS (Vereniging Vlaamse Studenten, de overkoepelende studenten-vakbond zeg maar) het punt van democratisering uit haar programma zou schrappen. Dat betekent dat de officiële belangvertegenwoordiger van de Vlaamse student het niet langer prioritair zou achten dat elke persoon in staat zou moeten zijn om (kwalitatief) onderwijs te genieten. Het was al zo triestig gesteld dat bijna geen enkele student het VVS überhaupt kent, maar nu verloochent 'de top' van de studentenvertegenwoordiging (LOKO heeft de meerderheid binnen het VVS) koudweg haar achterban, door gewoon te doen alsof het niet net het belang van die achterban is dat die 'top' een top maakt.

Berlusconi is ondertussen ook vrijgesproken voor het beruchte corruptie-schandaal dat hem de das om had moeten doen. Hijzelf lacht er eens breed mee. Geld koopt immers alles, nee? Vooral informatie blijkbaar.

En wat dan voor diegene die geen geld heeft? Die kijkt toch gewoon televisie of leest de krant? Beiden in handen van...? Juist ja.

Bram Langmans

vervolg VUB heeft "nieuwe" huisstijl

De Raad van 5 oktober

Dinsdag 5 oktober werd - in naam van de stuurgroep Huisstijl - het nieuwe logo en de nieuwe VUB-huisstijl aan de RVB voorgelegd. Niet ter goedkeuring, want de RVB had volgens Voorzitter Eddy van Gelder in maart 2004 aan de stuurgroep een mandaat gegeven om het nieuwe logo uit te werken -uit respect toonde ze aan de RVB haar resultaat. Een vreemde redenering eveneens omdat de RVB het hoogste beslissingsorgaan is van de VUB dat zijn delegatie weer kan intrekken indien ze dit wenst. Althans, volgens de spelregels van de democratie. Maar dat recht eigende de RVB zich niet toe. Dat dit 'toonmoment' van een leien dak verliep was alleziens het laatste wat gezegd kon worden ondanks de communicatie van de stuurgroep die 'blijde boodschappen' de wereld instuurde. De teneur van de Raadsleden over het nieuwe logo was over het algemeen niet positief. De Rector was hierdoor opnieuw fulminerend aanwezig in beeld. Wat vooral werd benadrukt door de Rector en de Voorzitter was dat het wapenschild van de VUB niet zal verdwijnen, zo werd ook opnieuw beaangumeerd op de nieuwe website, "In combinatie met de nieuwe huisstijl zal een gemoderniseerde zwart/wit versie van het schild (met de ineengeslagen handen) worden gebruikt en op officiële (notariële) documenten en diploma's blijft de VUB de klassieke, gekleurde versie van het wapenschild gebruiken." Maar zo verdwijnt wel de bedelzak en de driekleur van de geuzen uit het wapenschild en gezichtsbeeld. En dat kan voor vele vrijzinnigen en VUB-ers

Vrije Universiteit Brussel

niet door de beugel. Zelfs het verarmde wapenschild wordt niet meer visueel gebruikt op de nieuwe website. Hetzelfde geldt eveneens voor het briefpapier en enveloppes. En uit het oog, is uit het hart. Zowel vanuit de studenten, de assistenten en de professoren kwam op de RVB dan ook kritiek op het logo en de huisstijl. De vertegenwoordiger van de Oudstudentenbond (OSB) zag met lede ogen de veranderingen aan. Hij zag, behalve de Duitse schutkleur, de andere kleuren verdwijnen. Ook de bedelzak werd volgens hem vrijwel onherkenbaar in een verwaterd embleem. De kleuren 'Oranje-Blauw-Bleu' waren net zo belangrijk m.b.t. de symboliek. Niet alleen voor de fierheid maar ook de uiting van de niche waarin de VUB zich dient te profileren en daartoe over de beste troeven en tradities beschikt. De Voorzitter van de RVB antwoordde hierop dat het net een breekpunt was in de externe communicatie, een tool om de noodzakelijke 'herpositionering' van onze zichtbaarheid in de beeldvorming mogelijk te maken en daarbij werd volgens hem geen enkel principe in vraag gesteld. Dit ontlokte vervolgens de commentaar van één van de studentenvertegenwoordigers dat door de vrijzinnigheid niet te benadrukken meer dan 100 jaar strijd wordt opgeofferd om marketingredenen. Wat op zijn beurt de reactie ontlokte bij de voorzitter dat het 'Vrije' behouden blijft en dat de VUB ook niet vrijzinnigen studenten recruteert. Hierna sprong ook de Rector in die zich verantwoordde dat zelfs het oude schild niet voor derden herkenbaar was. Of dit te maken had met het ontwerp van het oude logo dan wel met de bekendheid van het logo werd evenwel niet vermeld. Door het voluit spellen en 'uitspreken' van de drie woorden werd het gedachtegoed volgens hem benadrukt op een positieve wijze. Hij haalde hier zelfs het voorbeeld van de KUL aan, dat KULeuven werd; inclusief een modernisering van de 'Leuvense Maagd'. Hilarisch was echter een van de laatste commentaren door de ondervoorzitter van de RVB die meldde dat hij bij zichzelf de reflectieoefening

had gemaakt en zich zowel in de indentiteit (intern) als het imago (extern) terugvond. Vanaf dan verzandde de discussie en werd de nieuwe huisstijl een feit zonder dat de RVB nog kon beslissen over de finale versie. Als laatste eerbetoon kunnen de personeelsleden van de VUB misschien een grote bestelling doen van al het materiaal waar het oude-logo op aanwezig is! Het oude logo is dood, leve het oude logo! Een prachtig nieuwjaarsgeschenk!

The Knight Rider

P.S.: Het alombekende oude logo ziet u links op deze pagina prijken. Het nieuwe logo en schild hebben we voor uw gemak alvast hierboven afgeprint. Hieronder vind u één van de eerst voorstellen vanuit het rectoraat. Spijtig genoeg is deze versie van het nieuwe VUB-logo niet door de algemene stemming geraakt.

Snoert vice-rector ALS de mond?

U hebt ze misschien zien hangen: de muurkranten van de Actief Linkse Studenten (ALS) over de beslissing van de Sociale Raad (SoR) om het budget voor de studietoelagen een stevige noot terug te dringen. Als gevolg van het verspreiden van deze pamfletten dreigt het ALS haar erkenning kwijt te raken. Wat gebeurde er?

De financiële beheerders hebben gedurende jaren niet gedacht geld opzij te zetten voor het onderhoud van de infrastructuur, met als gevolg dat er enkele jaren geleden paniek uitbrak. Het restaurant was niet zo netjes meer, de koten begonnen water te laten,... De Sociale Raad moest snel geld vinden, maar hoe? Bleek dat bij de Vlaamse Overheid aankloppen niet meer kon. De VUB, dat in gevaarlijke financiële wateren zwom, vond dat de SoR een deel van de inschrijvingsgelden die de studenten betalen, moest gebruiken voor de hernieuwing van de infrastructuur van de Sociale Sector. De Sociale dienst kreeg altijd het grootste deel van deze gelden. Een dergelijk besluit zou dus een fors gedaald budget betekenen voor de maaltijdkaarten, extra beurzen en andere voorzieningen die de sociale dienst aanbood voor studenten die in het huidige systeem naast de boot vielen. Maar de Sociale Raad besloot, op aanwijzing van de financieel beheerders, het budget van de sociale dienst in de begroting van volgend jaar met 65% te verminderen. Het bedrag daalde van 200.000 euro naar 70.000. Tijdens de beruchte Sociale Raad protesteerden de verkozen

studenten van het ALS tegen deze anti-sociale politiek. Ook enkele verkozen studenten van LSD (Lijst Studenten Democratie) vielen het hen bij. Voor het eerst in jaren werd zelfs een stemming voor de begroting aangevraagd. De budgetverlaging werd uiteindelijk aanvaard met 1 stem verschil. Het gevolg is bekend. De leden van het ALS vonden dat de studentenpopulatie hiervan op de hoogte gesteld moest worden en schreven de beruchte muurkranten en pamfletten die - terecht - vragen stelden bij deze anti-sociale beslissingen van de Sociale Raad.

Maar de actie was niet zonder gevolgen. Tijdens de vergadering van de SoR op 18 november verweet Prof Michel Magits, vice-rector Studentenzaken, het ALS het verspreiden van halve waarheden. Het waren lasteraffiches die de SoR en de studentendemocratie in gevaar brachten. Liesbet Verreydt, voorzitter van de Sociale Raad, argumenteerde daarenboven dat beslissingen van de SoR vanuit heel de SoR gemeld hoorden te worden aan de studenten en niet vanuit een beperkt deel. Leden van het ALS, die als studentenvertegenwoordigers zetelden in de SoR, verklaarden dat op de pamfletten duidelijk aangeduid was dat ze van het ALS afkomstig waren, en dus los stonden van de berichtgeving vanuit de SoR. Toch hield de voorzitter vol dat het ALS de toelating nodig had voor het verspreiden van de pamfletten. Tijd om zich vragen te stellen bij de vrije meningsuiting op de VUB...

Informatie verspreiden op de VUB is trouwens niet zonder financieel gevaar: het BSG beboette het ALS voor 125 euro en 250 euro voor 'wildplakken'. De muurkranten waren op zuilen tegenover het Crazy Copy Center en het Fortis filiaal geplakt en deze plekken waren daar niet voor bestemd. Er zijn wel degelijk plakborden voorbehouden voor de kringen, maar deze zijn voorbehouden voor het melden van activiteiten. Waar (kritische) pamfletten in verband met beslissingen van de VUB geplakt moeten worden, is een raadsel.

De Actief Linkse Studenten kunnen deze zware boetes niet betalen en dreigen hun erkenning kwijt te raken.

Laten we alles even op een rijtje zetten. De SoR verlaagt het budget ten nadele van de (armere) studenten; ALS klaagt hierover en verspreidt deze informatie; BSG beboet ALS en dreigt met intrekking van hun erkenning, wat enkel kan door een beslissing van de SoR. Zijn niet net alle problemen begonnen door een beslissing van de SoR?! En doet het BSG niet net het omgekeerde dan dat waarvoor ze opgericht is, namelijk 'het verdedigen van de materiële en morele belangen van de studenten van de VUB'? Ik laat het trekken van conclusies over aan u, de lezer, maar stel toch een vraag richting de Heer Magits: is DIT geen bedreiging voor de studentendemocratie?

Laetitia Van der Venet

Binnenkort uitspraak over Bolognadecreet

BACHELOR EN MASTER WELDRA ONWETTIG?

Op 1 december vonden de pleidooien plaats in het Arbitragehof naar aanleiding van het verzoekschrift dat vzw UNIVERSITAS! en andere studenten indienden tegen het Bolognadecreet. Ten laatste tegen februari 2005 doet het Arbitragehof een uitspraak. Dan zal blijken welke delen van het decreet al dan niet zullen worden vernietigd, en die dus strijdig zijn met de Belgische Grondwet.

Het Bolognadecreet was een uitloeiing en lokale implementatie van de Bolognaverklaring, geen richtlijn of bindend document, maar een intentieverklaring ondertekend door verschillende Europese Ministers van Onderwijs in 1999. De verschillende Ministers van Onderwijs beloofden een uniforme en herkenbare structuur na te streven in hun hoger onderwijs tegen 2010, de zogenaamde Anglo-Amerikaanse Bachelor-Masterstructuur (3+2 jaar). Zo kon de Europese competitiviteit op vlak van Hoger Onderwijs worden ondersteund door een eenvoudig en 'helder' diplomastelsysteem aan te bieden aan buitenlandse studenten. De verklaring oogde ook de concurrentie tussen de verschillende instellingen van het hoger onderwijs te bevorderen en de diploma's inhoudelijk meer arbeidsmarktgericht te maken, met een uitstroom naar de arbeidsmarkt na het behalen van het bachelordiploma. Tegen de Vlaamse invoering van deze verklaring protesteerde verschillende studenten aan de VUB en andere Vlaamse universiteiten. De vraag was of onderwijs verplicht ten dienste hoefde te staan van de economie. Of onderwijs en de universiteiten als de laatste vrijplaats van het vrije denken zich ook aan de markt moesten binden. Zo verklaarde Dirk Van Damme, nu kabinetschef van Vlaams Minister van Onderwijs, enkele jaren geleden:

"Eén van de belangrijkste redenen om 'Bologna' te steunen zijn de ontwikkelingen in de internationale economische politiek (...) Gaan wij ons verdedigend opstellen tegenover de Amerikanen die hier de markt proberen in te pakken en gaan wij anderzijds als Europese instelling zelf de internationale markt op? Komt er zoiets als een Europese onderwijsstandaard tegenover de Amerikaanse?" M.a.w., in strijd met wat expliciet bepaald is in het nog altijd geldige E.E.G.-Verdrag van Rome (1957), wordt Europa expliciet gebruikt om onderwijshervormingen door te voeren, die anders niet mogelijk zouden zijn. Daarnaast zat ook de schrik er dik in dat het bachelordiploma een finaal uitstroomdiploma werd en de mogelijkheid tot doorstroming naar de Master zou worden ontmoedigd. Enerzijds door het Masterdiploma niet meer de subsidiëren en anderzijds toegangsexamens in te stellen. Kreten die men toen hier en daar vanuit de politiek en corporatistische middens verspreide. Daarnaast speelde ook de evolutie in de GATS-akkoorden een belangrijke factor. De GATS, *General Agreements on Trade in Services*, poogt een vrijmaking van de handel in diensten op wereldniveau te bewerkstelligen. Ze zijn een specifieke uitloper van de GATT-akkoorden (General Agreement on Tariffs in Trade) die vorm gaven aan de oprichting van de World Trade Organisation (WTO) midden jaren negentig. Deze organisatie begeleidt de vrijmaking van de Wereldhandel en treedt o.a. op als rechtbank in handelsgeschillen tussen landen. De vrijmaking van diensten zijn onder andere: (Hoger) Onderwijs, Gezondheidszorg en andere openbare voorzieningen (watervoorziening, elektriciteit,...). Een vrijgemaakte wereldmarkt in onderwijs zou het klassieke culturele model

van onderwijs in Europa onderwerpen en veranderen in een marktgericht model waar slechts één woord telt: winst. Iets wat ook 11.11.11 en andere NGO's over water beargumenteerden. Veel diensten blijven beter ten dienste van de gemeenschap omdat ze juist het recht verzekeren van de dienstverlening aan alle burgers ongeacht het inkomen. Iets wat in een neoliberale wereldeconomie niet tot nauwelijks van toepassing is.

Het was in 2001 voor Rector Benjamin Van Camp, ten tijde van zijn eerste mandaat, een eerste kennismaking met de studentenvertegenwoordiging aan de VUB. Van Camp die resoluut voor de invoering was, ontketende na de nipte goedkeuring van het positieve advies omtrent de Bolognaverklaring op de Raad van Bestuur in februari 2001 een massaal protest. Niet het minst vanuit de studentenvertegenwoordiging. In een uiterst zeldzame getoonde krachtenbundeling van het laatste decennium bezette het 'Comité ter bevrijding van het Bolognajak' (het BSG, de verschillende kringen, individuele studenten...) het Rectoraat (gebouw M) en verschillende andere gebouwen (B en C) van de Vrije Universiteit Brussel. We herinneren ons vooral de legendarische interviews van de Rector op Radio en TV vanuit het bureau van de voorzitter van de Sociale Raad, zowat het belangrijkste studentenorgaan aan de VUB. Omdat de studenten zijn bureau in het Rectoraat hadden ingenomen werd gebouw Y, rechtover het KK, het nieuwe voorlopige 'zenuwcentrum' van zijn beleid. Toen weliswaar nog met bewakers voor de deur, ondersteund door Patrick Steen, de alom geprezen Facility-Manager op de VUB. Wat ruist daar door het struikgewas? Tataa! Paulus de boskabouter! De VUB was zelfs voor enkele dagen gesloten wegens de bezetting. Helaas liep het verhaal op een sisser af voor de studenten aan de VUB die plots geen steun meer kregen vanuit andere studentenkoepels en haar mantelorganisatie de 'Vereniging van Vlaamse Studenten' (VVS).

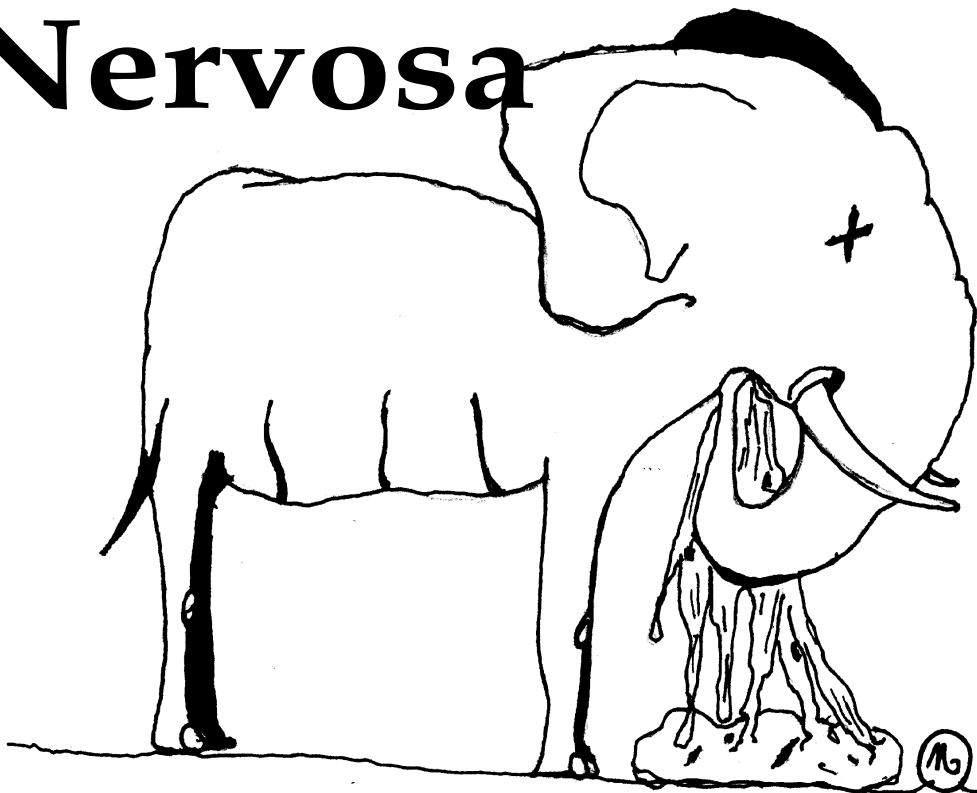
Na het advies omtrent de Bolognaverklaring en het gebroken studentenprotest nam de evolutie snelle passen vooruit. Voormalig Minister van Onderwijs Marleen Van der Poorteren wilde de implementatie afronden voor het einde van de

legislatuur in 2004. Het Bolognadecreet, eveneens meegeschreven onder leiding van Dirk van Damme, bewoog zich steeds verder weg van de originele Bolognaverklaring. Zeker nu blijkt dat de verschillende landen de Bolognaverklaring anders invoeren. Van transparantie en uniformiteit is soms weinig tot geen sprake. Zo voerden Frankrijk en Italië enkele cosmetische operaties uit maar veranderde Spanje en andere landen nauwelijks iets. Zo is Duitsland niet geneigd om veel te doen vermits onderwijs er deelstaatmateries zijn. Die deelstaten hebben op hun beurt de vrijheid gelaten aan de individuele instellingen. Dat Bologna op vlak van Europa reeds kant en klaar is mag dan ook de best bewaarde mythe zijn. België en Nederland zijn voorlopig één van de koplopers in Europa. Maar ten koste van wat?

De voormalige Vlaamse Regering ging met het Bolognadecreet zelfs veel verder dan de principes vervat in de Bolognaverklaring. Zo vormden de Vlaamse bachelor-masterstructuur, de associatievorming, de oprichting van een erkenningscommissie, het internationaal accreditatieorgaan en de vrijlating van de taalregeling een inbreuk op verschillende principes vervat in de Belgische Grondwet. De adviezen van de Raad van State omtrent het Bolognadecreet waren niet mals en achtte verschillende bepalingen waarschijnlijk onverenigbaar met o.a. de vrijheid van onderwijs, het legaliteitsbeginsel, de taalregeling en het gelijkheidsbeginsel. Ondertussen werd in de periode van 2001 tot april 2003 het decreet geschreven en moest de universiteit zich tegen die einddatum reeds aanpassen aan een decreet dat nog niet eens gestemd was in het Vlaamse Parlement. Zo kon men tegen 2004-2005 starten met de nieuwe opleidingen. Het hele decreet dat in het kort door de maalstroom werd geduwd zou m.a.w. wel eens faliekant kunnen eindigen op de slachttafel. Want wat niet goed is voor de grondwet, kan niet goed zijn voor de mensen. Om maar een bekende boutade te misbruiken. Misschien kunnen we dan toch nog eens proberen van die oude kandidaturen, licentiaten en graduatoren. Hopelijk doet deze Vlaamse Regering haar wetgevend werk wat beter en met meer respect voor de grondwet.

Pieter Vissers

Dumboulimia Nervosa

Reactie Graag!

Staat iets u niet aan? Schrijft het naar de Moeial! Is uw kot te duur? Kunt u geen vrede nemen met een bepaald artikel in De Moeial? Kunt u uw liefdesverdriet nergens anders kwijt? Maakt niet uit! Deze rubriek staat voortaan open voor eenieder die zijn hart wil luchten! Inderdaad, dit is een wanhopige oproep om lezersbrieven. De Moeial dient immers niet alleen voor ons eigen amusement en frustratie, neen, ook voor dat van jullie! Immers, waar staan wij als 'kritisch en open studentenblad' als we er niet in slagen om onze positie te gebruiken ten gunste van ons doel, namelijk de student! In een tijd waarin het vraagstuk rond de vrije meningsuiting meer en meer op de voorgrond lijkt te komen, en zeker de beperking ervan, mag niemand monddood blijven. Dus, welgeëerde lezer, durf tegen uzelf te zeggen: "geen woorden maar daden!" En laat uw vrije mening schallen door het landschap van moeiallezers.

Mail massaal naar: moeial@vub.ac.be !!!
Wij zitten alvast afwachting aan onze PC's gekluisterd...

De Redactie

Column

Het is maandagnamiddag en vanavond is het feest, hier in de residentie der Erasmusstudenten. Het is feest, net zoals het gisteren feest was en eergisteren en de dag daarvoor en die daàrvoor. Veel verder dan dat reikt mijn geheugen niet vrees ik. Wilkommen alcohol, wilkommen nieuwe vrienden, wilkommen Erasmusromances tegen een verzadigde achtergrond van kerstbomen en kerststaltes en kerstgeveet en Glühwein. "Dit is de tijd van u leve, geniet ervan zolang ge kunt", hoor ik mijn overgrootmoeder nog zeggen. Het mens is dood en heeft nooit van haar leven weten te genieten. So geht es. In mijn kast staan zes halve-literflessen Pilsener, twee flessen Bordeaux en een fles Wodka. Ze lijken me te roepen, elk in hun eigen taal.

Mijn receptiviteit is sinds mijn aankomst in Düsseldorf beduidend toegenomen. Sinds kort zit ik ook aan een pakje filtersigaretten per dag. Met

de rest van mijn beurs ga ik uit tot een kot in de nacht of voorzie mij van de goedkoopste muesli, aangevuld met geleende melk en dito suiker. Een goed ontbijt is belangrijk, temeer omdat er de rest van de dag dus niks te bikken valt. Ik vind dat ik wel sta met lichtjes ingevallen wangen. Die bleke teint is ook niet mis. Dat bewijst het hallucinante aantal meisjes (en af en toe ook jongens) dat de revue al is gepasseerd. Klein of groot, dik of dun, Duits, Italiaans, Spaans, Fins of Egyptisch, ze hebben allemaal wel de vier hoeken van mijn smaakvol ingericht kamertje gezien.

Laatst informeerde mijn promotor me per mail dat ze nog steeds niets van me gehoord had (wat een zeer correcte observatie was) en of ik zo snel mogelijk mijn keuzevakken hier *an der Uni* wilde doorsturen, of zoiets. Ik nam deze keer de moeite om te antwoorden, zij het met tegenzin, dat ik haar die flauwe kul best wilde doorsturen, maar dat het nu eenmaal onmogelijk was enige lessen

bij te wonen daar ik in de tweede week van mijn verblijf al was opgenomen in het universitaire ziekenhuis, ten gevolge van een vergevorderde hersentumor, of zoiets. Man, man, man, ik bestierf het zowat toen ik een mailtje terug kreeg! Dat ik me geen zorgen moest maken, dat ik in goede handen was, dat het haar speet, dat de ganse faculteit achter mij stond en nog van dat soort solidair-pathetisch gezever. Even panikeerde ik bij het lezen van haar voorstel een Brusselse delegatie te sturen, maar al gauw was ook dat probleem van de baan. Koelbloedig reageerde ik dat men mij in quarantaine geplaatst had wegens besmettingsgevaar, of zoiets.

Het is maandagavond en straks is het feest. Ik heb me gedoucht en geschoren, zuivere kleren aangetrokken en gel in mijn haar gedaan. In het hele gebouw hangen er bladzijden aan de muren en deuren uit seksmagazines die bepaalde individuen uit de vuilniszak van een ander

individu gehaald hebben. Over die laatste doet het gerucht de ronde dat hij zich bevredigd met een rubberen nepvagina en dat hij daarbij gebruik maakt van plantaardige olie om alles gladjes te laten verlopen. Je maakt wat mee.

We hebben stevig ingedronken met het bier en zijn nu overgeschakeld op de wijn. De Engelsen, de Fransen en de Belgen zijn bezopen, de Italianen zijn ook al flink in de olie. De rest ken ik amper. So geht es. Hoort het feestgedruis op den achtergrond! Concentreren wordt moeilijk, de stemmen en het gelach lonken. Er schieten beelden van klaslokalen en respectabele éminences grises door mijn hoofd, ik meen me te herinneren dat ik nog een vijftal boeken moest lezen, twee presentaties moest doen en nog iets moest opzoeken in de bib. Maar ach! Wat zou het me ook kunnen ballen? Het is maandagnacht en het is feest! Mijn naam is Desiderius en ik ben op vakantie. Je ne regrette rien.

NSV! wil toetreden tot het BSG

Erkenning?

De NSV!-Brussel wil officieel toetreden tot de VUB gemeenschap. De geruchten doen al een tijdje de ronde. In een gesprek met de Brusselse NSV!-preses Jörgen Noens vernemen we dat de extreem-rechtse studentenvereniging zich volop aan het voorbereiden is om toe te treden tot het Brussels Studenten Genootschap BSG, het overkoepelende orgaan voor facultaire, regionale en politiek-maatschappelijke studentenkringen. Persoonlijk is hij optimistisch over de vooruitzichten. Noens acht de kans groot dat de NSV!-Brussel zal worden opgenomen in het BSG. Als de aanvraag niet wordt behandeld zoals die van andere kringen sluit hij zelfs juridische stappen niet uit!

De grote bezieler achter de NSV!-Brussel is Jörgen Noens. Voor zijn toetreding tot conservatieve vereniging was de huidige NSV!-preses erg actief in het studentenleven aan onze universiteit. Naar verluid werd hij in 1997 facultair gedoopt bij WK en regionaal bij KBS. Hij zou zelfs actief lid geweest zijn binnen het BSG: tijdens zijn eerste kandidatuur kreeg hij van een vriend de kans om als gecoöpteerd lid wat ervaring op te doen in het BSG. Niet dat hij een aanvankelijk een belangrijke stem had, zijn functie binnen het BSG was 'gabber' (herinner u de stampende beats). De bedoeling was echter wel om hem het jaar daarop VVS verantwoordelijke te maken binnen het BSG. De man zegt in die tijd heel wat contacten te hebben opgebouwd aan de VUB. Na één jaar studeren op de VUB, waar hij een bekend gezicht was op cantussen, kreeg men lucht van zijn NSV!- praktijken. Sindsdien stond Noens op verschillende kieslijsten van het ter ziele gegane (?) Vlaams Blok en momenteel zetelt hij als gemeenteraadslid van Meise, in de Brusselse banlieu. Daarnaast staat hij op de loonlijst van het Vlaams Belang, als medewerker van Joris van Hauthem, volksvertegenwoordiger en woordvoerder van het Belang, en ook al met NSV!-verleden. Als of dat nog niet genoeg was Noens, voor hij preses van het NSV werd, ook nog voorzitter van de Vlaams Blok Jongeren (VBJ) van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde.

De NSV!-voorzitter geeft aan dat zijn vereniging, teneinde een toetreding tot het BSG in de wacht te slepen, geen enkel ideaal zal laten varen. "Als je een bepaalde groep vertegenwoordigt, dan vind ik dat je zoals elke andere club moet worden erkend en gebruik moet kunnen maken van alle modaliteiten, ook van subsidies." Het wordt al helemaal angstaanjagend wanneer Noens opmerkt dat hij door zijn vele 'contacten' aan onze universiteit enkele facultaire kringen voor zijn kar kan spannen. Zijn er kringen binnen het BSG die vinden dat, ondanks het feit dat de vereniging gestoeld is op idealen die ze zelf resoluut afzweren, de NSV! toch moet worden opgenomen in het BSG, in naam van de vrije meningsuiting? Men moet er zich van bewust zijn dat bij een eventuele aansluiting bij het BSG, de extreem-rechtse studentenvereniging er dan niet alleen een forum verkrijgt, maar ook subsidies en de mogelijkheid tot gebruik van de universitaire infrastructuur. In Gent eindigde een stemming voor een erkenning door het Politiek Filosofisch Konvent (PFK), op slechts enkele stemmen na in het nadeel van de nationalist, al was ook daar heel wat verzet.

De NSV! heeft ondertussen al meer dan 23 jaar een Brusselse afdeling, met wisselend succes. Maar sinds drie jaren zou ze opnieuw opgang aan het maken zijn in onze hoofdstad. Vandaag telt de vereniging een 40-tal actieve leden, waarvan er, althans volgens haar Brusselse preses, 15 tot 20 studeren aan de VUB. "En we zijn duidelijk aan het groeien", aldus de tevreden voorzitter. Noens: "Op de KUB en in enkele Brusselse hogescholen worden er weinig problemen gesteld over het bestaan van de NSV!". De NSV! behoort niet tot de koepel van de studentenkringen aan de KUB, Ezhal, Vlekho en Honim (het KVHV-Brussel), maar ze wordt er algemeen aanvaard en is er een vaak geziene gast. De activiteiten van de studentenvereniging vinden doorgaans plaats in enkele Brusselse cafés. Namen wil Noens niet prijsgeven.

Onlangs stuurden de voorzitters van NSV!-Brussel en NSV!-Nationaal een informatieve e-mail naar de presidialen van de aan de VUB verbonden studentenkringen. Het doel? Een voorstelling van haar activiteiten en doelen. Het

charme-offensief lijkt daarmee alvast ingezet.

Bij het BSG is de reactie recht-door-zee: "Een dergelijke vereniging maakt geen schijn van kans om zich bij de BSG-koepel aan te sluiten." Toch beweert de NSV! aan alle voorwaarden van het BSG te kunnen voldoen. Ze vraagt zich af waarom studentenkringen van (extreem-) linkse signatuur wel kunnen beschikken over subsidies en infrastructuur van de VUB en hun vereniging niet. Ze neemt zelfs het woord 'discriminatie' in de mond. Noens is duidelijk: "Indien onze aanvraag tot toetreding niet op de geijkte manier behandeld wordt, sluiten wij juridische stappen niet uit!"

Na het bestuderen van de erkenningstatuten, lijkt het ons echter onwaarschijnlijk dat de NSV! effectief kan worden opgenomen in het BSG. Een lijst van 40 effectieve leden aan de VUB bij elkaar sprokkelen in een land waar 20% van de bevolking op het Vlaams Blok/Belang stemt zal wel lukken. En hoewel het voor studentenverenigingen niet altijd even evident is om te voldoen aan alle jaarverslagen, zal dit waarschijnlijk ook niet echt een obstakel vormen voor een strikt gestructureerde vereniging als de NSV! Dé grote hindernis voor de NSV! is de goedkeuring van haar statuten door de Sociale Raad (SOR). De politieke beginselverklaring van de NSV! puilt immers uit van bepalingen waarvan men zich oprecht kan afvragen of die wel thuis horen op een universiteit die de humanistische waarden hoog in het vaandel draagt. "Ik respecteer de principes van het Vrij Onderzoek," aldus Noens. Hier kunnen we alvast grote vraagtekens bij plaatsen.

C'est quoi, le NSV! ?

In het Vlaamse studentenlandschap neemt de Nationalistische Studentenvereniging (NSV!) een wel heel bijzondere plaats in. Hoewel de organisatie naar eigen zeggen in eerste instantie een gemeenplaats beoogt te zijn voor de nationalistisch ingestelde Vlaamse student, heeft zij onmiskenbaar ook een politiek karakter, daarvan getuige haar politieke beginselverklaring. In dit document beschouwt de NSV! zichzelf als een "politieke studentenvereniging met nationalistische grondslagen." Bovendien zou zij als 'partijpolitiek onafhankelijke studentenvereniging' op 'een geweldloze wijze' ijveren voor de realisatie van haar politiek programma. Ik kan mij voorstellen dat menig progressief VUB-student bij het lezen van de vorige zin de wenkbrauwen grondig in de knoop heeft gefronst. Het beeld dat rond de NSV! hangt is immers nog steeds in een donkerbruine was gehuld. Op het ideologische vlak lijkt de studentenbeweging zich dicht tegen enkele rechts-conservatieve beweginkjes van een bedenkelijk allooi aan te schurken. Wat dacht u bijvoorbeeld van het xenofobe 'Voorpost'? (Net zoals Voorpost hecht ook de NSV! een groot belang aan een sterke samenwerking met de Nederlanders en met de Zuid-Afrikaanse stamverwanten - nvd) Maar het is vooral de veronderstelde band met het voormalige Vlaams Blok, heden ten dage 'Vlaams Belang' die de NSV! in een associatief en bijgevolg slecht daglicht stelt: de vereniging heeft in de loop der jaren al meer dan een politicus van de voor racisme veroordeelde partij uit de baarmoeder gestuwd. Vele andere studentenorganisaties beschouwen de Nationalistische Studentenvereniging dan ook als een paria, hoewel de NSV!-ers die 'luis-in-de-pels'-perceptie naar alle waarschijnlijkheid dan

weer niet helemaal ongenegen zullen zijn.

Historie

Een korte schets van de geschiedenis van de gecontesteerde vereniging lijkt ons noodzakelijk om de lezer een beter inzicht te geven op de visie en de strijdpunten van de NSV!. Hoewel het in de zeventiger jaren van de vorige eeuw vooral de (klein-) linkse studentenorganisaties waren die een opmars kenden aan de Vlaamse universiteitssteden, ligt ook het ontstaan van de NSV! besloten in deze periode. Onder impuls van toenmalig TAK-voorman de Pauw richtte in 1973 ene Edwin Truyens¹ aan de Antwerpse universiteit het Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond (KVHV), afdeling Antwerpen op. Deze beweging, die zich van meet af aan duidelijk profileerde als een voorvechter van de Vlaamse onafhankelijkheid, zou er uiteindelijk niet in slagen de eenheid te bewaren. Een groot deel van de leden struikelde over de bepaling die voorzag in de 'hereniging van de Duitse volksgemeenschap', nadat Vlaanderen de

onafhankelijkheid zou hebben bereikt. De legende wil dat Truyens vervolgens het heft in eigen handen zou hebben genomen: na een korte omweg langs het KVHV Antwerpen NSV, werd het eerste deel van de naam weggelaten en aldus ontstond de 'moderne' NSV!.

Ook in het KVHV-Gent leek er in deze periode iets te bewegen. Bepaalde leden binnen de vereniging distantiëerden zich steeds nadrukkelijker van haar katholieke achtergrond en er werd zelfs voor

een 'Volksnationaal socialisme' geijverd, zo weet de NSV! op haar website. Het Gentse verbond was in die periode geen grote toekomst meer beschoren en zou spoedig ter grave worden gedragen. Na de oprichting van een NSV!-afdeling in Hasselt, ontstond ook in Gent een afdeling uit de asse van het ter ziele gegane KVHV-Gent. Later plantte de NSV! ook in Leuven (1980) en in Brussel (1981) succesvol enkele filialen neer.

Vandaag de dag vinden we in alle vier de Vlaamse studentensteden een plaatselijke NSV!-afdeling terug: Antwerpen, Brussel, Gent en Leuven. Hoewel deze verschillende afdelingen in se onafhankelijk van elkaar werken, is de onderlinge samenhang zeer groot. Allen worden ze overkoepeld door de NSV!-Nationaal, een nationale vergadering die wordt voorgezeten door de Senior Seniorum, een soort van verbondspreses. Voorts geeft de Nationalistische Studentenvereniging ook nog twee publicaties uit ('Verbondsbberichten' en 'Branding'). Deze uitgaven zijn, net zoals de NSV! zelf niet geheel onbesproken. Wie de aard van het beestje beter wil leren kennen, make maar gebruik van zijn internetzoekmachine.

Acties en standpunten

Naast studentikoze activiteiten besteedt de NSV! naar eigen zeggen ook veel aandacht aan vorming en actie. In de e-mail die de NSV! Brussel onlangs verspreidde in de mailboxen van de VUB-studenten stelt de organisatie dat de discussieavonden, gastsprekers en debatten plaats vinden in een sfeer 'zonder de banvloek van de politiek correcten.' Een waarheid als een koe, zo blijkt na een kijk op de activiteitenkalender van de NSV! Brussel: afgelopen week nog (22/11 - nvd) organiseerde de Nationalistische Studentenvereniging nog een vormingsavond met

Bob Maes, medestichter van de beruchte Vlaamse Militanten Orde (VMO). De organisatie in kwestie werd in het verleden veroordeeld voor paramilitaire activiteiten en buigt op een heel dubieus verleden. Noens minimaliseert de feiten: "Maes komt enkel een voordracht houden over hoe je een vereniging goed structureert en leidt."

Enkele jaren terug organiseerde de NSV!-Antwerpen een protestactie tegen de toekenning door de Antwerpse universiteit van een eredoctoraat aan Nelson Mandela (U kent hem vast nog wel, de Nobelprijswinnaar voor de Vrede en symbool van een verdraagzame, multiculturele wereld). Volgens pamfletten van de NSV! zou Mandela als hoofd van het 'communistiche' ANC tal van moorden op Blanke Zuid-Afrikaanse Boeren op zijn geweten hebben. Je verschieft van niets meer na wat research over de NSV! Noens argumenteert: "Het is het recht van een universiteit om iemand een eredoctoraat te geven, het is ons recht om daartegen te protesteren. Ook tegen het eredoctoraat voor Prins Filip hebben wij als Vlaams-nationalisten geprotesteerd."

Ook deze maand nog haalde de Nationalistische Studentenvereniging de Vlaamse pers: begin december organiseerde de NSV! haar jaarlijkse grote betoging, dit keer in Gent. Een 200-tal NSV!-ers, aangevuld met mensen uit Voorpost en andere extreem-rechtse middens, protesteerden tegen de mogelijke toetreding van Turkije tot de EU. Na de betoging kwam het tot relletjes met tegenbetogers. Geweld en de NSV! ze lijken alleszins vaak samen te gaan. Valt de beweging zelf niet aan, dan lokt ze het geweld wel uit.

"Vandaag zijn we samen met het KVHV de voornaamste organisatie die in de lijn van de oude katholieke Vlaamse studentenbeweging wensen verder te werken. Daarbij laten wij ons vooral inspireren door de harde compromisloze nationalistische traditie binnen de oude studentenbeweging, gecombineerd met een uitgesproken rechtse maatschappijvisie," zo staat letterlijk op de NSV!-webstek te lezen. Wie zich de moeite troost de politieke beginselverklaring van de vereniging door te nemen, zal deze recht-conservatieve invalshoek niet kunnen ontkennen. In deze verklaring stelt de NSV! het individualisme duidelijk in vraag (ontwaren wij hier een parallel met 'klein-links'?) en ijvert zij voor een solidaristische maatschappijordening. Het solidarisme is, op zijn zachtst gezegd, een erg omstreden maatschappijopvatting. Het solidarisme is gestoeld op een corporatistisch georganiseerde economie en vertoont daardoor overeenkomsten met de fascistische ideologie. Toen het Vlaams Blok, nu Vlaams Belang, verklaarde haar scherpe kantjes bij te vijlen, was het solidarisme een van de strijdpunten die overboord werden gezet. Het is best interessant af te wachten of nu ook de Nationalistische Studentenvereniging haar standpunt dienaangaande zal afremmen.

Op het ethische vlak toont de NSV! zich een virulent tegenstander van het homohuwelijk en van abortus dat, behoudens enkele uitzonderingen, weer moet worden opgenomen in het strafrecht. De rechts-conservatieve moraal wordt duidelijk hoog in het vaandel gedragen. Zo organiseerde de NSV! een protestactie tegen een abortuskliniek in het Gentse.

Het is algemeen geweten dat de NSV! ijvert voor een onafhankelijke Vlaamse republiek, inclusief de 'aan Vlaanderen ontstolen gebieden', en met als hoofdstad Brussel. De faciliteiten vinden geen genade in de ogen van de NSV! en zouden beter worden afgeschaft. De vereniging houdt er zelfs een internationale visie op na: voor een confederaal Europa der volkeren en tegen de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO), die als een instrument van Amerikaanse inmenging op het Europese grondgebied wordt beschouwd. Tot slot een opvallende afsluiter misschien: in haar politieke beginselverklaring verklaart de NSV! dat het "positief staat tegenover het sociaal overleg, vakverenigingen en het middenveld," een punt waar bijvoorbeeld het oude Vlaams Blok lang mee heeft geworsteld, alvorens het bij te treden. De vraag blijft maar hoe de NSV! dit zal verzoenen met haar solidaristisch staatsopvatting.

Andreas de Boer/Davy Lauwers

¹ Truyens zou later zetelen in de partijraad van het Vlaams Blok.

BELGIE BARST

Rite De Passage

Over moderne tovenaars, diploma-uitreikingen en blijvende sociale ongelijkheden in het hoger onderwijs

Proloog: 'Wanneer de jongens van de Ituristam de volle leeftijd van zestien jaar hebben bereikt ontvangen ze van hun vader een boog en een pijlenkoker. Hun gezichten worden met witte verf bestreken en vanaf dat moment zijn ze *X'inqu*, noch mens noch geest, maar de bewoners van het schaduwrijk dat zich tussen de levenden en de doden bevindt. De *X'inqu* worden uit de stamgemeenschap verbannen en alleen de savanne ingestuurd waar ze dienen te overleven tot het volgende regenseizoen aanbreekt. Wanneer de periode van ballingschap is afgelopen, keren de *X'inqu* terug, maar de toegang tot het dorp blijft hen nog ontzegd. Ze dienen eerst een complex geheel aan proeven te doorstaan die doordrongen zijn met de complexe Ituri-mythologie. Aan het einde van deze rituelencyclus overhandigt de *Mbeazu*, de tovenaar van het dorp en het medium met het geestenrijk, aan elke jongeling zijn specifiek taboe, de *X'andu*, de zijn verbondenheid met de voorouders symboliseert en hem het toegangsrecht verleent tot de collectieve gronden van de stam. De *X'inqu* worden nu de *D'enqu*, de volwassen en volwaardige leden van de stam.'

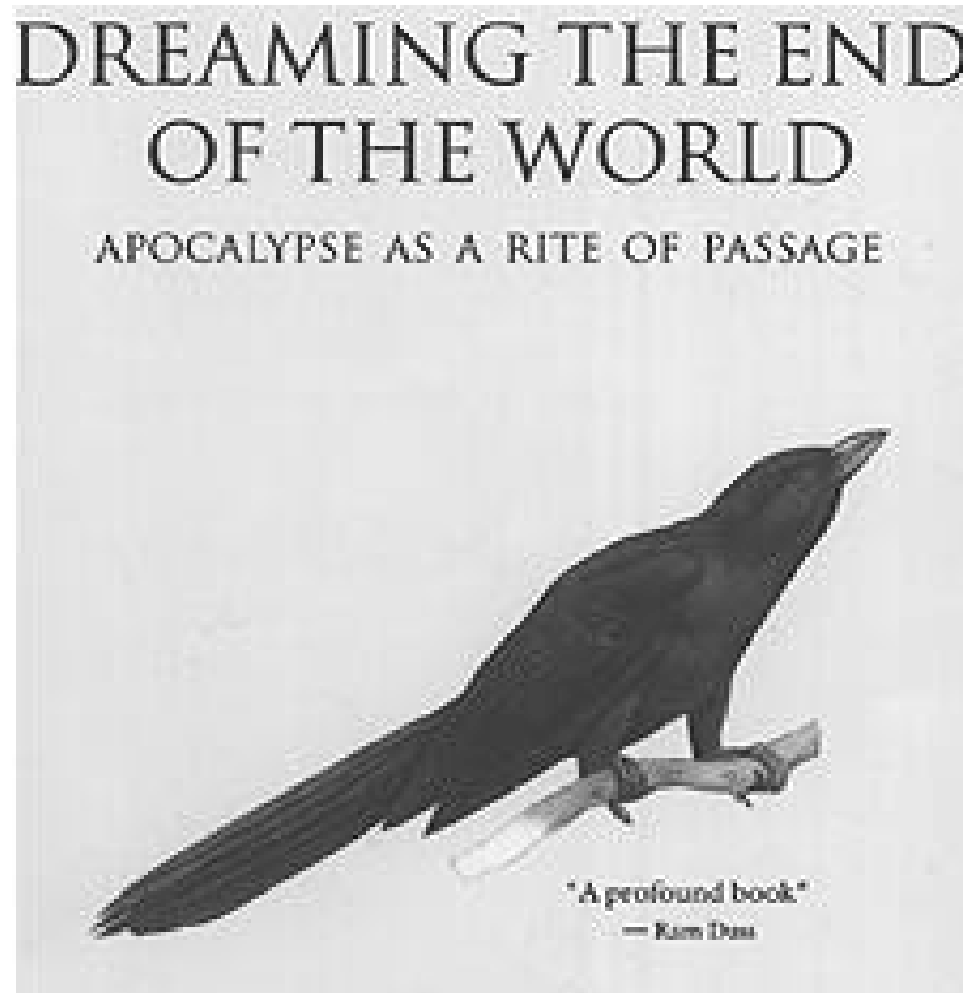
Vrijdag, 26 november, Plechtige diploma-uitreiking van de faculteit ESP: Terwijl de zoveelste academische hoogwaardigheidsbekleeder zijn lof zingt over een 'uitmuntende lichte student', nogmaals een prijs uitreikt voor alweer een 'knappe intellectuele prestatie' en vervolgens onze ouders feliciteert met 'het resultaat van een kwalitatief hoogstaand productieproces'; kan ik mij niet van de gedachte ontdoen, dat ook wij, in de meest onttoverde der maatschappijen, nog altijd onze magische priesters hebben, onze 'witch doctors', onze 'Mbeazu's'. Onze tovenaars zien er in zwarte toga misschien minder exotisch uit dan hun collega's uit eenvoudigere samenlevingen en in plaats van ronkende titels tooien ze zich met de koele beredeneerdheid van het acroniem (of dat nu KUL, UG, UA, LUC of VUB is, doet er overigens weinig toe). Maar hoewel ze geen door geesten bezielde dierenbotten of spirituele stukken steen overhandigen, is de magie van de glanzende vellen kwaliteitspapier die ze jaarlijks uitreiken niet minder krachtig. Laten we ons immers niet blindstaren op de groteske verschillen tussen de *Mbeazu* en onze instellingen van hoger onderwijs. OK, minder dierenvellen, minder bloed en ingewanden, maar eigenlijk vervullen ze in hun respectievelijke samenlevingen volstrekt gelijkaardige functies. Beide zijn verantwoordelijk voor het organiseren van rituelen die de leden van hun maatschappij in verschillende groepen delen en deze opdeling daarbij tevens rechtvaardigen. De rituelen zorgen ervoor dat datgene wat oorspronkelijk als een volstrekt arbitrair sociaal gegeven (de familie waarbinnen je geboren wordt, het geslacht dat je toevallig hebt) op magische wijze wordt getransformeerd in een product van de natuur, een aangeboren gave. Op die manier zijn de tovenaars van beide samenlevingen verantwoordelijk voor het trekken en instandhouden van de sociale grenzen binnen hun eigen maatschappij. Het zijn zij die bepalen wie toegang heeft tot het 'sacrale' van hun samenleving en zij die veroordeelt zijn tot het 'profane' om de woorden van de Franse socioloog Emile Durkheim. Het sacrale is in het geval van de Ituri een geprivilegieerde toegang

tot het geestenrijk en het gebruik van de collectieve stamgronden, bij ons gaat om de toegang tot de meest vruchtbare sectoren van de arbeidsmarkt en daarmee het veiligstellen van de beste maatschappelijke levens- en overlevingskansen.

Ook onze samenleving zondert immers jaarlijks een deel van haar jongeren af in een geheel speciaal daarvoor voorziene savannes, een soort sociale schemerzones. Het is hier, ver verwijderd van de maatschappelijke realiteit, dat hen de naam 'student' toegekend wordt, een non-statuuat dat

het resultaat is van zijn eigen inspanningen en zeker niet van één of andere willekeurigheid zoals het gezin waarin men geboren wordt. Hoe hoger de lat ligt en hoe zwaarder de beproeving, hoe sterker het geloof bij diegene die de proef ondergaat dat hij op verdiende wijze tot het intellectuele kruim van de samenleving mag worden gerekend. Dergelijk geloof, beste lezer, wordt ook wel eens 'ideologie' genoemd en iedereen die aan het hoger onderwijs deelneemt, deelt op een of andere manier wel in de overtuiging dat academisch succes een product is van persoonlijke verdienste en intellectuele

Verdiene zij dan geen streepje voor, op al diegenen die het einde niet hebben gehaald of een slechtere tijd hebben neergezet? We kunnen deze vraag eigenlijk pas serieus beantwoorden als we ook kijken naar diegenen die *niet* meedoen met de academische race, zij die niet eens aan de start verschijnen. Wanneer dan blijkt dat diegenen die niet aan hoger, en vooral universitair onderwijs deelnemen systematisch uit de minst bemiddelde en laagst opgeleide segmenten van onze samenleving komen, wordt de bewering dat succes in het hoger onderwijs een product van individuele gave is wel bijzonder twijfelachtig.

zich ergens tussen de grillen van de jeugd en de materiele dwangen van een volwassen bestaan bevindt. Als maatschappelijke bannelingen worden ze daarenboven op regelmatige tijdstippen blootgesteld aan specifieke rituelen. Tijdens deze rituelen die men enigszins cryptisch 'de blok' noemt, wisselen periodes van eenzame afzondering zich af met momenten van collectieve beproeving ook wel gekend als 'examens'. Deze proeven, ontworpen om elke student op zijn kunde te beproeven, hebben echter een nevenwerking waarvan we ons niet altijd volledig bewust zijn. Deze nevenwerking is tweevoudig. In de eerste plaats wisselen dergelijke proeven de maatschappelijke willekeur (zie verder) waarop hoger onderwijs zich baseert geleidelijk en systematisch uit. Vervolgens wordt deze willekeur door het intensieve en vooral competitieve karakter van de proeven vervangen door het *geloof* dat succes in het hoger onderwijs een resultaat is van persoonlijke verdienste. Elk student geraakt er daarbij langzaam aan van overtuigd dat de positie waarin hij zich bevindt

begaafdheid, van inspanning en individuele wilskracht. Dit geloof is zo sterk dat zelfs diegenen die de proeven niet succesrijk doorstaan, overtuigd geraken van hun eigen onkunde en hun falen eerder in pijnlijke zelfkritiek omzetten dan op het systeem te richten dat hen afkeurde. De mythe van 'hoger-onderwijs-als-meritocratie' is bovendien zo krachtig, dat ze de muren van het hoger onderwijs overstijgt en ook door diegenen die nooit door de poorten van het hoger onderwijs lopen, wordt gedeeld. Universiteit of hogeschool is voor 'slimmeriken', voor 'blokkinnen', voor 'seuten'; benamingen die hoe denigrerend ze ook mogen lijken, allemaal onrechtstreeks het vermeend intellectuele en prestatiegebonden karakter van hoger onderwijs erkennen en bekrachtigen. Maar wat is het diploma dan ook anders dan een medaille? Een mooie prijs, die iedereen die zonder al te veel kleerscheuren over de academische eindmeet geraakt, ten volle heeft verdient? Mogen diegenen die over de finish komen dan niet beloond worden voor hun mooie prestatie, voor hun onaflatend gezwog?

De bestaande cijfers omtrent onderwijsparticipatie slaan deze mythe wel op bijzonder gewelddadige manier aan diggelen. Onderzoek van het Antwerpse Centrum voor Sociaal Beleid (CSB) legt de frappante sociale ongelijkheden in het hoger onderwijs bloot. Een blik op de tabellen toont duidelijk hoe deelname aan het hoger onderwijs eerder gedreven wordt door het principe 'zo vader, zo zoon' dan door de gedachte van 'if you can dream it, you can do it' die de profeten van het neoliberalisme maar al te graag door onze strot duwen. Het onderzoek van het CSB komt met twee centrale bevindingen naar voren: ten eerste lijken de vroegere ongelijkheden in de onderwijsparticipatie tussen de geslachten grotendeels weggewerkt en zijn meisjes zelfs iets oververtegenwoordigd in het hoger onderwijs (Tabel 1). Reden tot juichen? Ja... en nee. De globale cijfers in Tabel 1 verdeden immers een onderliggende tendens. Hoewel meisjes in gelijke mate aan het hoger onderwijs participeren, komen ze daarbij echter systematisch in die richtingen terecht, die met de traditionele rolomschrijving van de vrouw worden geassocieerd (*opvoeden, verzorgen en troosten*), zoals het maatschappelijk werk, deagogiek, de pedagogie en de psychologie. Op die manier worden echter niet enkel de traditionele rolpatronen bekrachtigd. Dergelijke richtingen leiden immers naar beroepsposities in de meest vrouwelijke sectoren van de arbeidsmarkt, sectoren die nog altijd sterk gebonden zijn aan het bestaan van een uitgebreide welvaartstaat. En nu moet het toch wel lukken dat onze welvaartstaat momenteel lijdt onder één van de meest agressieve en asociale afbraakoperaties in haar geschiedenis. De systematische ontmanteling van de sociale sector ten voordele van privé-initiatieven (toevalligerwijze ook sterk door mannen gedomineerd) heeft dan ook tot gevolg dat de arbeidskansen van meisjes met een diploma hoger onderwijs geleidelijk aan onder bedreiging komen (Dergelijke vaststelling kadert overigens in de veel bredere constataatie dat de 'liberalisering' van de welvaartstaat tevens een verdoken offensief tussen de geslachten inhoudt. Het is immers de door mannen gedomineerde, *financiële* sector die de grootste druk uitoefent op de door vrouwen gedomineerde, *sociale* sector.)

De belangrijkste bevinding van het CSB-onderzoek is echter dat de deelname aan onze hogescholen en universiteiten nog altijd sterk getekend zijn door sociale klassenverschillen. Sterker nog, dergelijke klassenverschillen zijn in de laatste decennia nauwelijks of niet afgenomen (Tabellen 2 t.e.m. 4). In tegenstelling tot de Lees verder p. 7

Column

Keep Your Eyes Shut And Keep Walking... There Is No Need To Turn Your Head

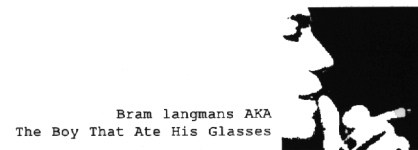
"Sta op!" hoorde ze een stem achter haar schreeuwen. Het volgende ogenblik werd ze ruw bij haar oksels gegrepen en omhooggesleurd. Haar blik was op haar wankelende blote voeten gericht, die het gewicht van haar lichaam nauwelijks konden dragen. Ze zag ook haar gescheurde witte kleedje en haar geschaafde blote benen. Een harde stomp in haar rug zette haar in beweging. De stem begon weer te spreken: "Blijven lopen! Er is geen enkele reden om je hoofd te draaien, dus kijk maar niet opzij of achterom. Steeds blijven lopen! Kijk beter maar niet rond!" De AK-47 die bij die woorden in haar rug werd geprikt voelde koud en hard zoals alleen metaal van een hoogwaardige kwaliteit dat kan. Het duurde een tijdje voor de loop van het geweer haar lichaamswarmte

voldoende had geabsorbeerd om haar niet langer te hinderen. Ze zag nu de lange, donkere gang voor zich. In haar ooghoeken kon ze langs beide wanden op regelmatige afstand van elkaar een groene celdeur onderscheiden. Zouden hier anderen zijn? Mensen zoals zij?

De mens, de staat, het lichaam slaapt, het vlees dat haar ontbinding tot haar mooiste ogenblik heeft gemaakt... Op straat zien mensen schimmen met een sikkel in de hand, die zachtjes treuren om iets dat ze nooit hebben gekend. Ze zijn dwalende, op zoek, slaan treurig om alweer een hoek van hun zinneloze zeilen dat men ooit eens - leven heeft genoemd. De Mens, het Zijn, het hoofd een trein...

Want ligt niet reeds in de vraag naar het verstaan van de andere een complexere, problematischere vooronderstelling verborgen? Bestaat er een onderscheid tussen het Ik en het Andere? Gesteld dat ik 'de wereld' rondom mij ervaar, ervaar ik dan de wereld? Of heb ik een ervaring van 'de wereld'? Leer ik strikt genomen de wereld kennen of de (persoonlijke) ervaring van 'de wereld'? Bestaat het Ik reëel, of is het slechts een negatieve afgrenzing van het niet-andere? Waarom spreek ik over het Andere, dat wat buiten mijn eigen Ik zou vallen, wanneer ik slechts geconfronteerd word met de eigen ervaring? Zelfs over andere Ik'ken binnen dat Andere. Hoe kan er nu voor mij - een buiten-mij bestaan? Hoezo het verstaan van de andere?

Ze zag nu het licht in de gang feller worden. Ze durfde niet te ver vooruit te kijken, en het duurde dan ook een tijdje voor ze de trap ontwaarde die voor haar opdoemde. Ze vergat opeens heel haar angst, haar gedwongen zelf-beheersing, en keek omhoog. Ze volgde de trap met haar ogen, en tot haar grote verrukking zag ze dat het einde ervan werd opgeslokt door een gelig-wit, fel verblindend licht...

Ideologiekritiek: Alle Menschen Werden Brüder!

Proloog: Toen John Earl Gray uit de gevangenis kwam ging hij op zoek naar vrijheid en een nieuw leven. Hij hoort dat de heil in de nieuwe technologie is gelegen, en gaat dan ook snel op zoek voor het benodigde geld voor die technologie. Wanneer hij echter ontdekt dat zijn vrouw en woonstee hem opzettelijk verlaten hebben, slikt hij zijn trots in en gaat op zoek naar werk. In het interim-kantoor komt John echter al gauw te weten dat hij eerst een huis nodig heeft. Hij zal dus langs hte OCMW moeten gaan...

'Bijstand? Bijstand? Ik zal mijzelf wel bijstaan! Wat voor zever is dat nu?' sprak John. Nadat de vrouw hem had uitgelegd dat hij eerst een aanvraag zou moeten doen voor een sociale woning bij het OCMW, en waar hij die dienst kon vinden, ging John Earl Gray maar weer op stap.

Het eerste dat John zag was een oude man met een conservenblik in zijn hand. Deze bracht hij beurteelings voor beide ogen en tuurde dan een opmerkelijk lange tijd ingespannen in het blik, terwijl zijn hoofd vreemde kronkelbewegingen begon te maken en een spastische grijns met vlagen over zijn gezicht trok. Het volgende ogenblik stond hij echter luid grommend en blaffend op handen en voeten voor John en trok dreigend de rechterhoek van zijn bovenlip tot achter het lettelje van zijn rechteroor, waarbij een afschuwelijk gebit tevoorschijn kwam. In een straal van om en bij de zeven meter rond hem verwelkte plots elke vorm van vegetatie. 'Maar beste man' sprak John, 'ziet u dan niet dat u mijn schoenen onderkwijlt? Ik zou het ten zeerste appreciëren wanneer u uw gedragsregels iets of wat maatschappelijk conformeert, anders vrees ik dat elke vorm van constructief contact met u voor mij onmogelijk wordt.'

De man met het conservenblik sprong John onverwachts naar de keel en stond juist op het punt John's halsslagader open te bijten, toen hij helemaal verstijfde. Het volgende moment viel hij huilend, slap als een vod, op het trottoir.

'Vergeef mij heer, ik weet niet wat ik doe!' weeklaagde de man. 'Straf mij als u streng wil zijn, maar ziet u dan niet dat ik alleen maar - eenzaam ben? Alles ben ik verloren, maar nu schijnt uw licht in mijner ogen. Laten wij, oh heer, nu samen zijn! Laat mij nu toch nooit niet meer alleen!'

'Maar beste man, ik ken u amper, ik heb helemaal geen band met u. En daarbij, ik ben op weg naar het OCMW, want ik zoek werk en een knusse huisstee met een open haard. Laat mij nu toch gaan.'

'Wat denkt gij dan bij het OCMW te vinden, mijn vriend? Wilt gij wijzer worden? Zijt gij op de vlucht voor uw eigen duistere verleden? Wilt gij nu ineens gaan doen alsof gij iemand anders bent? Vroeg of laat hebben ze u toch te pakken manneke. Kijkt naar mij. Het OCMW? Juist niks zult gij daar vinden! Alleen maar meer gezeik en meer miserie! Gij hebt het verkloot, mijn vriend, en nu zult gij de last maar moeten dragen! Want uw leven is kapot! Alles is kapot! En 't enigste wat de mensen doen is er nog is extra op stampen! Neen, mijn vriend, laat ze gaan, gooi weg die gedachte van een beter leven. Het zal u toch nie lukken! Laat het OCMW stikken en gaat met mij mee, zodat wij samen kunnen dwalen. Zinloos en ongelukkig, maar ten minste niet - alleen!'

John voelde de neiging opkomen. Hij rukte de dichtstbijzijnde telefoonpaal uit zijn betonnen preeeltje en schreeuwde, wild schuimvlokkend om zich heen sproeiend: 'Alle mensen werden brüder, gij zelfgecentreerde masturbatiepomp! Hoe kunt gij nu over eenzaamheid spreken? Ook wij zijn immers - broeders! Allright, your face or your kneecaps broeder!' Vlammen waaierden over John's hoofd als kolken der duisternis. Zijn ogen waren diep en rood, als edelstenen die pas kortgeleden, na lange tijd, uit het koolstof waren opgedoken, om nu door aardse winden gestreeld te worden. De oude man was ondertussen verworpen tot een trillend hoopje angst en ellende. Daaruit kwam nu plots een armpje te voorschijn dat bevend de weg naar het OCMW wees, en vervolgens snel weer werd teruggetrokken. Gezwind vervolgde John zijn tocht naar het OCMW.

Eindelijk was John dan op de bestemming aangekomen, de hemel en hel, het afgooien van een oude huid, het opnieuw bij het handje genomen en geholpen worden, het genot en gemak, ja zelfs de vrijheid; en anderzijds de schaamte van het buigen voor het establishment. John was een geboren en getogen crimineel die nooit in zijn gehele leven ook maar één centje eerlijk had verdiend. Zelfs als klein kind stal hij zijn zakgeld al zelf. En nu, dan toch nog, het

aanvaarden van de maatschappelijke normen, het opgeven van de getrouwe vrijheid voor een andere, onbekende (grotere?) vrijheid.. John slikte moeilyk de krop in zijn keel weg en stapte resoluut naar binnen.

Een oudere vrouw met een zware bril begroette hem. Met een glimlach die haar kaken leek te willen opentrekken vroeg ze vriendelijk: 'Wat kan ik voor u doen?'

John wist niet welk antwoord deze vraag zou moeten bieden. 'Ik weet het niet. Wat kan u voor mij doen? Ik wil beginnen aan mijn nieuwe leven en men maakt mij wijs dat ik hier zou moeten beginnen, maar blijkbaar weet u dus ook niet wat u voor mij kan doen.'

De dame aan de balie twijfelde er even over om de 'eject' knop voor gekken in te drukken, maar toen besepte ze plots dat ze juist betaald werd om gekken door te verwijzen. Ze had in geen tijd haar professionele houding teruggevonden en vroeg: 'Waar en hoe had u dit nieuwe leven gewenst?' 'Maar mens toch' vloekte Gray 'houden die domme vragen dan nooit op? Het maakt toch niet

trotseerde hij het dorre landschap der staatsambtenarij... aanvraagformulier na aanvraagformulier verslond hij als een leeuw die het hoofd van een haas eraf rukt. Procedurefouten verpletterde hij onder zijn zware voet der ontoerekeningsvatbaarheid en wachttijden deed hij wegvluchten in de stinkende hopen waar ze vandaan kwamen, als ratten die verblind worden door het licht van een onverwachts opkomende zon.

John wist welke reuzenkracht en heldenmoed hij zou moeten tentoonspreiden om niet in deze weidse zee, deze grootse, welhaast grotesque, kaalgevreten alpenweide, deze uit alle verhoudingen gerukte kop chocolademelk voor hyper-kinetische crack-babies; ten onder te gaan. Hij voelde hoe langzaam alle energie uit hem werd weggezogen: trede na trede, trap na trap, loket na loket en zelfs loket-bediende na loket-bediende wist hij op zijn tocht door deze woestenij te overwinnen, tot hij uiteindelijk, uitgemergeld en compleet verwaasd, in het bezit was van een wettig ingevuld formulier 6a. Hij haalde nog net

John besepte vaag wie hier tegen hem sprak, maar hij was te zwak om uit te maken of de stem uit de lucht of uit zijn hoofd kwam, en mompelde dan ook onsamenhangend: 'Groot Brandend Oog, Kachel Der levenskracht,... De neiging... De salamander... I, the eye of the storm... Twee wittekes en ne palm alstublieft.' Vervolgens hield het gereutel op. John kneep zijn handen rond zijn hoofd alsof hij werd aangevallen door horden zwermdende malaria-muggen. Hij begon spastisch heen en weer te schokken als een boskangoeroe met een epilepsie-aanval. Het ritmische schudden bereikte een orgastisch hoogtepunt toen John in steeds korter wordende tijdsintervallen zijn hoofd tegen de muur begon te slaan.

Toen John wakker werd op de trappen voelde hij zijn hoofd tekeergaan als een internationale bijeenkomst van angstlijders waar zonet een pak dynamiet is binnengeworpen. Hij besloot dat hij in de toekomst maar beter zijn slaapplekjes elders kon zoeken dan op een betonnen trap in volle zon. "Natuurlijk!" Schrok John op, "het crisisopvangcentrum!" Verwoed begon hij naar zijn formulier 6a te zoeken tot hij merkte dat hij er bovenop stond. Hij streek het een beetje plat tegen de muur, blaasde het vuil er af en met de borst vooruit en de neus in de lucht zocht hij het begin van zijn volgende etappe in zijn queeste naar vrijheid op, op naar het crisisopvangcentrum.

Daar zijn avontuur in de papieren wereld hem zowat de hele stad had laten zien, wist hij het crisisopvangcentrum snel te vinden. Hij zwaaide de zware, glazen poorten open, stapte naar binnen en riep: "hier is het formulier 6a, waar vind ik hier een bed aub?" Een jonge, niet onknappe dame nam John rustig bij de arm en stelde hem voor om even te gaan zitten. John vond dat hij moeilijk een verzoek weigeren kon aan zoveel schoonheid, bovendien had hij wel even zin om te gaan zitten. Maar hij was hier natuurlijk niet naartoe gekomen om te gaan zitten. Hij kwam hier omdat hij anders geen geld kon verdienen! Hij begon de dame uitgebreid te vertellen over zijn strijd die hij heeft moeten leveren tegen het leven sinds hij uit de gevangenis kwam en liet haar het formulier 6a zien. De jongedame maakte hem duidelijk dat ze een afspraak voor hem ging regelen met de heer Verreycken, en dat hij misschien maar eventjes moest wachten in deze comfortabele zetel. Toen John binnentrad in het weelderige werkvertrek van mijnheer Verreycken werd hem voorgesteld om te gaan zitten en even later om eens uit te leggen wat hij wilde doen met zijn leven. John vertelde de man dat hij op zoek was naar de vrijheid en dat hij werk zocht om een GSM te kunnen kopen en zich internet aan te schaffen. Mijnheer Verreycken leek niet onder de indruk, hij haalde zijn linkerwenkbrauw op en vroeg of John dacht dat hij op die manier zijn leven na de gevangenis een juiste richting kon geven. John dacht er even over om deze man zijn hoofd tegen de hoek van zijn bureau te meppen maar bedacht zich snel. John had deze man nodig, en John moest hem er alleen van overtuigen dat John een goed mens wou zijn. Dus nam John het verstandige besluit om het spel maar mee te spelen. Hij trachtte de man ervan te overtuigen dat hij een normaal mens wou worden met een goede job en een warm huis. Hij bezwoer hem dat hij de criminaliteit nu verafschuwde en zich zwaar schaamde voor de misdaden die hij zijn medemens had aangedaan. Hij wou nu die fouten goedmaken door een eerlijk en productief lid van de samenleving te worden en sprak zelfs over het helpen van slachtoffers en het begeleiden van criminelen. Nadat John deze woorden had gesproken verscheen er een lichte glimlach op het gezicht van mijnheer Verreycken. Hij vroeg John of die soms een kop koffie wou drinken en stelde John ervan op de hoogte dat die hem wel 'Mark' mocht noemen.

Nu wist John dat hij eindelijk stond waar hij tegen het einde van het vorige hoofdstuk dacht te staan: Hij kon nu werk vinden en geld verdienen; waar hij vrijheid mee zal kopen! (wordt vervolgd)

uit waar en hoe, als ik maar geld heb om de absolute vrijheid te kopen! Geef mij woning en werk!'

'Misschien kunt u best naar het crisisopvangcentrum gaan,' verkondigde de dame rustig 'dan zal u eerst een aanvraagformulier 6a moeten invullen. Daarvoor moet u bij de dienst bevolking zijn in het stadhuis. Hier is het adres. Blij u van dienst te zijn geweest' zei de dame, terwijl ze toch maar besloot om de 'eject' knop in te drukken.

De ontmoeting tussen John's gezicht en de fietsenrekken was maar één van de vele pijnlijke confrontaties die John nu tegemoet ging. Bij het invullen van het formulier 6a bijvoorbeeld, bleek niet alleen dat John niet kon schrijven; maar ook dat hij eigenlijk niet in het bezit was van enige vorm van I.D.! En zo belandde John dus in die gigantische neerwaartse spiraal, het toppunt van menselijke organisatie en efficiency: de bureaucratie! Maar onze held liet het hier natuurlijk niet bij! Moedig en vol strijdlust

de buitendeur, maar op het moment waarop hij de laatste trede naar de straat had bereikt was ook zijn laatste beetje kracht uitgeput, en John viel dan ook meteen in slaap op de trappen van het stadhuis.

'Awel, John de zielige vlieg sé, dat is weeral een tijdje geleden. Hoe is het nog met uw zoektocht naar vrijheid gesteld? Bent ge er al achter dat slechts de aanwezigheid van de andere bloedzuigers en onderdrukten, ja van het walgelijk parasitaire leven dat gij uw broeders noemt, dat alleen die onderkruipers verantwoordelijk zullen zijn voor uw ondergang? Want ik hoor het mij nog zeggen: Ach John, herkent toch die dodelijke doorns achter de zoete geur en aanblik der producten. Maar gij, gij wilt niet luisteren. Zoals al de rest bent gij: denken dat de waarheid alleen maar verborgen zit tussen uw twee oren, denken dat, als iemand het zal weten, gij het dan wel zult zijn. Pff, ik zeg u manneke: juist niks zit er tussen uw twee oren, niemendal!'

vervolg Rites De Passage

Postmoderne mythe van een samenleving *in flux* waar onderscheiden op basis van geslacht en klasse geen rol meer zouden spelen, bewijzen de cijfers het tegendeel. Kinderen uit gezinnen die zich onderaan de maatschappelijke ladder bevinden (Tabel 2), kinderen van ouders met het laagste opleidingsniveau (Tabel 3) en kinderen van ouders met de laagste inkomens (Tabel 4) waren en zijn op dramatische wijze ondervetwoordigd in de hoogste rangen van ons onderwijssysteem. Zo hebben kinderen van bedienden drie keer zoveel kans om aan het hoger onderwijs te participeren dan kinderen van arbeiders; kinderen van ouders met een hogeschool- of universiteitsdiploma tevens drie keer meer kans dan kinderen van ouders die ten hoogste een diploma lager secundair onderwijs hebben en participeren kinderen van een gezinshoofd met een maandinkomen van rond de 800 euro bijna vier keer minder dan kinderen waarvan de vader maandelijks gemiddeld 2000 euro verdient. Cijfers van meer recente datum zijn trouwens niet bepaald optimistischer. Zo tonen survey-gegevens van 1999 dat de respectievelijke kansen op een universitair diploma voor kinderen van arbeiders, bedienden, managers en ouders die een vrij beroep uitoefenen respectievelijk 1 op 40, 1 op 11, 1 op 4 en 1 op 5 bedragen.¹ Dergelijke statistieken tonen dat de traditionele democratiseringsmaatregelen, waaronder het beurzenstelsel waarschijnlijk nog het bekendst is, grotendeels gefaald hebben. Onderwijsdeelname volgt immers geen brute economische logica waarbij dalende prijs automatisch tot verhoogde consumptie zal leiden. De keuzes die iemand tijdens zijn schoolloopbaan maakt zijn immers geen product van een rationele kosten/baten-analyse maar worden steeds gekleurd door de duurzame ervaringen die een individu binnen de familie en het schoolmilieu opdoet en zijn daardoor reeds product van onze klassenmaatschappij. Het zijn immers vooral de kinderen uit de best opgeleide fracties van de middenklasse en zeker kinderen uit de maatschappelijke toplagen die de verwachtingen kunnen inlossen van een onderwijssysteem dat zelf sterk gekleurd is door de intellectuele waarden van deze klassen. Het zijn echter de

kinderen uit arbeiders- en migrantengezinnen, diegenen die een geheel andere relatie hebben tot kennis en een geheel andere beheersing hebben van belangrijke troeven zoals de taal, die systematisch uit de onderwijsboot vallen. Maar laat me hier niet te ver over uitwijden.

De cijfers kunnen ons immers enkel verweesd achterlaten met een droevige paradox: onderwijsinstellingen, sinds de Verlichting uitgeroepen tot de instrumenten *par excellence* om de mensheid te bevrijden van haar ketenen, zijn vandaag één van de belangrijkste mechanismen die sociale ongelijkheden in standhouden en klassenverschillen reproduceren. In een 'kennismaatschappij' waar potentiële werknemers steeds sneller op het ritme van de technocratische trom moeten dansen, verliezen vormen van kennis die niet van een academisch keurmerk zijn voorzien steeds meer aan waarde. Het argument dat elke samenleving toch ook mensen nodig heeft die 'met hun handen kunnen werken' en toch niet iedereen een diploma moet halen, proeft enigszins bitter wanneer het stilaan duidelijk wordt dat diegenen die met hun handen werken de gevolgen beginnen te dragen van een ongeremde onderwijsexpansie. Doordat het aanbod aan hogeropgeleiden in bepaalde sectoren immers de maatschappelijke vraag overstijgt, komen steeds meer gediplomeerden uit het hoger onderwijs terecht in posities, die voordien voor lageropgeleiden voorbehouden bleven. Het argument dat elke samenleving mensen nodig heeft die werken en mensen die denken, proeft enigszins bitter als het duidelijk wordt dat de sociale positie van de 'werkers' bedreigd wordt door het uitdijend aantal 'denkers' in onze samenleving. En terwijl het aantal buschauffeurs met een grondige kennis van de Duitse fenomenologie of het Franse existentialisme toeneemt, terwijl de kans stijgt dat diegene die je pak salami afreken aan de kassa van de Aldi, je tevens een grondige uiteenzetting kan geven over het naoorlogse buitenlandse beleid van Congo, worden diegenen die niet met dergelijke staatsgesponsorde weetjes voor de dag kunnen komen, bijgedrukt in die sectoren van de arbeidsmarkt waar de concurrentie het hoogst is. Daar wachten lage lonen, flexibele arbeidstijden, nachtwerk, onbetaalde overuren, onzekere loopbanen met al de verdoken neveneffecten van dien: depressies, gezondheidsproblemen, echtscheidingen, de fls.

En terwijl de hoogopgeleiden van onze samenleving hun zelfverzonnen fabeltjes over 'intellectuele prestaties' en 'persoonlijke verdienste' blijven herkauwen, terwijl ze haast in zwijm vallen voor de 'onderscheidingen' en de 'cum laude's die het onderwijs hun uitreikt als

beloning voor hun onvoorwaardelijk geloof in het rechtvaardige karakter van het systeem, verliezen diploma's alsmar meer aan waarde en stijgen de inschrijvingsgelden van de master-opleidingen zienderogen. Gevolg: diegenen uit de zwakste maatschappelijke segmenten die wél hun weg naar de poorten van het hoger onderwijs vinden, zien zich na hun academisch traject eindigen met een vodge papier dat nauwelijks nog zijn oorspronkelijke waarde had en zonder de middelen om de vaak peperdure bijkomende opleidingen te betalen, die hun eigen marktwaarde dient te vergroten.

Wat blijft er voor mij dan nog over dan de glansrijke woorden van mijn decaan te citeren, die hij zo vol vertrouwen op mijn diploma-uitreiking wist te formuleren: 'Ik wens jullie allemaal een glansrijke toekomst en een succesvolle, professionele carrière, jullie hebben het verdiend.' Dank u wel, meneer, dank u.

Dieter Vandebroeck

1 Survey van het *Interuniversitair Steunpunt Politieke Opinieonderzoek (ISPO)* uitgevoerd in 1999. Let wel op met vergelijkingen met de overige cijfers, aangezien het hier om individuen tussen de 18 en de 55 jaar gaat, waardoor de cijfers eigenlijk iets lager liggen dan het geval zou zijn voor de groep 18 tot 25-jarigen.

Tabel 1: Evolutie van de participatie aan het hoger onderwijs van 18 tot 25-jarige jongens en meisjes (1981 - 1992)

Geslacht	1981*	1985**	1991*	1992***
Jongens	16%	18%	24%	27%
Meisjes	16%	18%	26%	30%

Bron: *: NIS-volkstelling ** : CSB-enquêtes *** : fusiebestand: CSB + PSBH
Cijfers voor 1976 ontbreken omdat voor dat jaar niet van alle respondenten het geslacht bekend is (enkel van de gezinshoofden).

Tabel 2: Evolutie van de participatie aan het hoger onderwijs van 18 tot 25-jarige naar socio-professionele categorie van het gezinshoofd (1981 - 1992).

Participatiegraad	Aandeel in de totale groep					
	Socio-professionele categorie gezinshoofd.					
	1976	1985	1992	1976	1985	1992
Arbeider	7	9	14	47%	40%	35%
Bediende	30	27	41	29%	42%	43%
Ander beroep	20	21	28	24%	18%	22%
Totale participatie	17	18	29	100%	100%	100%

Bron: 1976, 1985: CSB
1992: fusiebestand CSB + PSBH

Tabel 3: Participatie aan het HOBU versus het UHO van 18 tot 25-jarigen, naar onderwijsniveau van het gezinshoofd (1976-1992)

Onderwijsniveau gezin	Participatiegraad					
	Aandeel in de totale groep					
	1976		1985		1992	
	HOBU	UHO	HOBU	UHO	HOBU	UHO
Laag	7	4	8	4	12	5
Midden	22	15	8	14	21	9
Hoog	15	29	17	21	23	30
Totale participatie	10	7	10	8	17	12

Tabel 4: Participatie aan het hoger onderwijs naar inkomensquintielen, 1992..

Gemiddeld inkomen gezinshoofd	Hoger Onderwijs	HOBU	UHO	Aandeel in de totale groep*
1. 21 053 BEF	19	(17)	(2)	8%
2. 33 587 BEF	15	9	6	16%
3. 41 610 BEF	16	9	7	23%
4. 51 048 BEF	35	18	17	20%
5. 82 634 BEF	51	30	21	32%

(*) d.w.z. alle 18-25 jarigen () gebaseerd op kleine aantallen
Bron: Sociaal-Economisch Panel, 1992

Verhaal

Na lange uren vruchteloos werk besloot Corneel zijn atelier te verlaten. Het buitenkomen was een ware verademing. Nu pas merkte hij hoezeer het atelier, waarvan de lucht zijn haren en kleren doordrong, op zijn gemoed had gewogen. Opgewekt liep hij door de straten, met losse armen, het gezicht ontspannen. De straatverlichting bloeide op, een tweede schaduw sloot zich bij hem aan. Misschien moest hij zijn project maar stopzetten... Er kwam toch geen schot in de zaak. Naar aanleiding van een droom was hij eraan begonnen. Maar eenmaal voltooid had het hem helemaal in de war gebracht. Het was een lege ruimte, volledig wit geschilderd en verder niets... In zijn droom volgde hij een asfaltweg, middenin een landschap met bossen. Kennissen van vroeger hielden hem gezelschap. Langs de weg stonden telefoonkabels die van boven hun hoofden, gespannen van paal tot paal, tot aan de horizon reikten. Het was noch warm, noch koud. De omgeving kende geen temperatuur. Corneel meende dat ze een welomschreven doel hadden, hij en de anderen. Misschien waren ze getweeën, dat kan ook. In ieder geval, op een gegeven moment liep de weg ten einde. "We kunnen niet meer verder!" zei iemand toen voor de grap. Ze hielden even halt, staarden in het niets. Vervolgens beklommen ze de duinen die achter de weg lagen. Het leek nu alsof de telefoonlijn, die gans over de heuvel gemonteerd was, altijd al hun gids geweest was. Corneel, vol van zelfvertrouwen, bereikte snel de top. Boven aangekomen, verstijfde hij. "We kunnen écht

niet meer doorgaan." Tien meter verder lag een oceaan, een zee zo groot dat de wereld erdoor oneindig leek... De anderen juichten van vreugde. Ze zetten het op een lopen, want de bedrading liep omlaag, over het strand, helemaal in de zee. Die palen op een rij, tot ver weg in het water, het was een afschuwelijk gezicht. Bovendien was er geen zuchtje wind. Een duister gevoel be kroop hem, het gevoel dat ze op een heilige plek waren. Ze mochten hier niet zijn. Zich van geen kwaad bewust trokken de anderen hun kleren uit, hinkend, vallend en tuimelend in het zand. Corneel begon echt bang te worden. Hij riep dat hij alleszins niet in die zee zou zwemmen. Dat ze hier beter allemaal konden weggaan... De rest van de droom kon hij zich niet meer herinneren. Nu, buiten op straat, kreeg hij het weer lastig. Waarom had hij die ruimte toch wit geschilderd? In het begin scheen het er op zo'n vanzelfsprekende wijze uit voort te vloeien, net zoals wanneer je met een compleet verwrongen gedachte kan wakker worden en pas later de absurditeit ervan inziet. Maar ditmaal bleef ze hem aanklampen als een gek die zijn weg verloren is. De omgeving viel weg, volledig in beslag genomen als hij was. "Het geheugen van het ongeboren kind..." prevelde hij stilletjes. Zo luidde de titel die het werk oorspronkelijk had moeten krijgen. En plotseling, aan de rand van het dorp toegekomen en ontwakend uit zichzelf - de rest van de wereld lag in de nacht verborgen - viel hem dezelfde ervaring te binnen als toen in de duinen. Een soort hoogtevrees. Een duizeling die hem aan de grond nagelde. Het ging om iets

pijnlijk onbegrijpelijk, om datgene wat de mensen altijd weer tot nederigheid gedwongen heeft: de gedachte dat iedereen die we kennen ooit gestorven zal zijn, en dat de mensen van morgen nog geboren moeten worden... Wat betekent het toch, wanneer iemand zegt dat mensen geboren gaan worden? ...Op weg terug naar huis - hij woonde vlak naast het atelier - deed Corneel zijn best zichzelf te verstrooien. Het was frustrerend allemaal. Tegen de tijd dat hij thuiskwam was hij aanzienlijk versomberd. Zuchtend ontdeed hij zich van jas en sjaal. Er hing een vreemde stilte. Hij riep in de gang, langs de trap omhoog, maar kreeg geen antwoord. Was ze dan nog niet thuisgekomen? Haar schoenen lagen nochtans in de gang... Lichtjes in de war nam Corneel de trap naar de slaapkamer. Daar bleef hij even op het bed zitten en staarde door het raam. Toen hij na twee minuten op zijn horloge keek, werd gelijktijdig de stilte verbroken. Het geluid kwam van beneden. Hij snelde verwoed de trappen af en in de veronderstelling dat ze hem zou kunnen horen, begon hij zich reeds te beklagen. In de keuken toegekomen, viel hij echter stil. Een uitdrukking van vermoeidheid verscheen op zijn gezicht. "Verdomme, kom tevoorschijn! Ik wordt ziek van je spelletje!" Zijn zin was nog niet af of er werd een deur dichtgeslagen. Hij draaide zich om. Op zijn hoede nu, sloop hij richting werkplaats en duwde voorzichtig de klink omlaag. Van zodra hij twee stappen binnen gezet had, sprong iemand op zijn rug. De lichaamsgeur was onmiddellijk herkenbaar. Ze lachte van plezier, met de armen stevig om zijn nek geslagen. Het

was er pikdonker. Terwijl hij met veel moeite overeind trachtte te blijven, fluisterde ze hem in het oor: "Ik ben zwanger..." Hij schrok zich te pletter. "Wat? ...Komaan, ga van mijn rug!" Ze liet hem los. Het volgende ogenblik ontloek de lege, volledig witgeschilderde ruimte. Corneel stond bij de lichtschemel. "...Weet je het zeker?" Ze keek beduusd naar de grond. "Ja." Zijn reactie maakte haar onzeker. Reeds een uur had zij nu in de badkamer gezeten. Corneel probeerde alles op een rijtje te zetten, liet haar alleen. Er moest dringend iets gebeuren. Terwijl hij naar boven ging, kraakte de trap, alsof het hele huis op instorten stond, alsof het ging zinken als een schip. In de slaapkamer bleef hij naar buiten staren. Verspreid over de muren hingen oude zelfportretten die hem bevreemdend aankeken. Een telefoondraad prijkte in de verte. Pas wanneer het begon te regenen, merkte hij bij zichzelf enige blijheid. Zijn lichaam werd warm vanbinnen. Hij probeerde zich deze ochtend terug voor de geest te halen, toen het allemaal nog zoals vroeger geweest was. Maar alles wat hij tot nu toe gedaan had, begon meer en meer als het verleden van iemand anders te verschijnen.

Hij klopte zachtjes op de badkamerdeur. Corneel zag de witte ruimte weer voor zich en de droom waaruit die geboren was. Nu kon hij alles definitief stopzetten. Niet omdat er geen schot in de zaak kwam, ...maar omdat de zaak zich vanzelf voltrok en hem meevoerde als passagier.

Gabriël Zamora Moreno

Beautiful girls, taste and the last freedom

How to choose a girl...

All boys across the land face one dilemma when they try to get a girlfriend. "Is she beautiful?" But beauty can be as varied as the different types of fish in the sea. This is especially true across cultures. In most western countries, a tall and slim woman is the "ideal". Still, boys in some countries just want someone with blue eyes, others just want a blonde. In Cameroon, boys like girls with very big boobs, whereas some boys in Kenya like big butts and protruding hips and the rest like the Masai prefer tall and clean shaven heads and a lot of body piercing. Ugandan boys like girls with big butts and large eyes. In fact a close Belgian friend was in Uganda recently and boys constantly asked her "Where is your butt?"

In China a sweet voice is a must. Chinese boys also like long hair, a slim body and a cute smile and a soft skin.

In Zimbabwe virginity tests are very common for teenage girls so the girls have found a way round this problem: Anal sex. In this way they remain "virgins" for long. Now the boys attach so much importance not only to the size but the shape of the butt perhaps for egnometric reasons.

Nigerian boys generally prefer fat girls. In fact slim girls are often taken to fattening rooms where they are fed on hormones until they get to a man's desired weight.

This proves the point that beauty cannot and should not be the same for every man. Personally I know boys who are turned on by a sweet soft voice that purrs like a cat. Note that this has no connection with physical appearance. Some times you speak to someone on the phone and then say wow, what a voice. Are you with me? So go out and start to see the other undiscovered beauty. If you like something about someone try and build on it and turn that someone into the princess of your life. This may be better than a Holy Grail chase.

A lot of boys have the misconception that a beautiful girl must necessarily be tall and slim. Bullshit.

I know quite a few tall, slim and fairly attractive girls but they have not worked on their "inner game" and this makes their company a nightmare. Some feel very emotional, insecure, easily upset, have no humour. No amount of beauty should make a boy go out with such a girl. Sometimes they worry that the bus seats are too small, they have problems finding the right size of trousers. A tall friend was in Spain a few months ago and she was feeling bad because she had to bend her head to get into most of the cafés and the metro. On the other hand there are a few tall people who feel great about their height.

The short and small girls are on average, surprisingly more confident than tall girls, and many have their act together. Short girls have little trouble shopping for clothes and their clothes may also cost less. Short girls have all the advantages of the laptop computer. You can surprise her when she comes home by carrying her upstairs; or just lift her unexpectedly. This is hilarious, and very few things can feel as good. All boys across the land with short girlfriends, try this.

I have a friend who goes out with only fat girls and here is what he told me: "You have a larger surface area when you are caressing them, it's like a walk in a vast forest, while caressing a small girl is like a walk in a park." The other secrets, I cannot dare write them here for two reasons first because they might create a shortage of fat girls. But if you want to know please email me.

But fat girls have a problem finding the right kind of dress and in Africa where you must buy the cloth and then sew it, it means that dressing fat women is much more expensive because their dresses will take more cloth.

So the next time you meet a fat girl just look in her eyes and that is the road that will lead you to the inner beauty that no other man can ever know except you. Just hold your eye contact as long

as possible and hear the nature of her voice. If she has humour and is pleasant to talk to, boy, turn up the notch.

So all the boys across the land, always be the one to describe beauty in your own terms, short, tall, medium or fat and most importantly, how she makes you feel. Never let your peers dictate what kind of person you should hang out with. Once you achieve this, believe me you have achieved the freedom to choose a mate and this is the last freedom of every boy. The most beautiful part of a woman is not seen with the naked eye, and once you realize this you are going to start to enjoy your last freedom. If your friends or family do not like your girlfriend for some reason ask them to her through you, and also remind them of your last freedom. And once you make up your mind to love someone, never tolerate any negative comments about that person because this might derail you. Every boy live for three things, (1) An adventure to live (2) A battle to fight and (3) And a beauty to win. And once you win your beauty you will be a fool to loose her just because she does not fit the requirements of your friends. Boys, it must be your requirements, your terms, and your timing. Period.

Peter Bill Kisitu
Pkisitu@vub.ac.be

Approaching women...

A Christmas gift for all the lonely boys across the land

Many boys are always afraid to make that crucial first move because they fear to be rejected. The best place to start is to know that only three out of ten girls you approach may respond positively. The reason may be that some honestly have boyfriends, others are not in the mood at that time and others are just the difficult type that you can't be happy with anyway. Or others don't know what they want and never waste any of your time to think about a negative response. It's not worth your time, it's not your fault so only concentrate on the positive things. This will help you maintain a positive frame of mind.

The worst fear is the fear of fear itself. I don't know of any person who was ever slapped by saying hi to a woman. If you spot a girl you like in the restaurant and if she glances at you twice get up and walk over to her, put on Clinton's kind of smile and say hey, how are doing? If she responds well and she is eating, say *frites* just say, hey do you know what they say about girls who eat *frites*? She will say, what do they say about girls who eat *frites*? And then just tell her I won't tell you if you don't know. Move on to another subject but make sure this conversation does not take more than two minutes and then leave. If you hang around too long you reduce your chances by half. So after two minutes, just turn to indicate that you are going back to your friends, and then turn back to her and say by the way do you have email? 90% of the time she will give it to you and as she writes the '@' tell her just write your number as well in case the internet is down. If she says she has no email you have nothing to lose because you only asked if she has email, you did not even ask for it, but still just laugh and ask "do you have electricity? Probably anyone without email cannot have electricity in their home".

Or, if you are standing in the line of the cafeteria, and there is that girl you like, just say something like:

You: "those are nice shoes"

Her: Thank you

You: I think they must have looked great when they were still new"

If she is clever she will realize that you are not an average Joe who just gives complements a *volonté*.

You: It is interesting to meet people like yourself. We should get together and talk some time, but I am busy Monday, Tuesday Thursday and Friday, maybe Wednesday, would you like to meet over

lunch or just for a coffee?

It doesn't have to be the exact words that you use, but note that you must tease her, and indicate that you are a busy person. Girls like busy guys. So if you create scar-city by telling her you are busy all the week except Wednesday, she feels good that she can take away part of your time from your busy schedule. Even if you are pretending. But I don't encourage you to pretend so just "be busy."

This is the last approach I will share with you in

this issue. Choose a decent bar like the Confrater, there are always *hotties* there and they are very open minded. So If you are in the Confrater and you spot a *hottie*, just go over with a clintonian smile (Avoid a cheesy smile, I mean one that runs from ear to ear). So when you get to this *hottie*, follow this kind of conversation.

You: "I guess you have a beautiful smile (Maintain eye contact and your clintonian smile)"

Her: "Smiles back"

You: "I knew it"

Her: "Smiles again, this time longer"

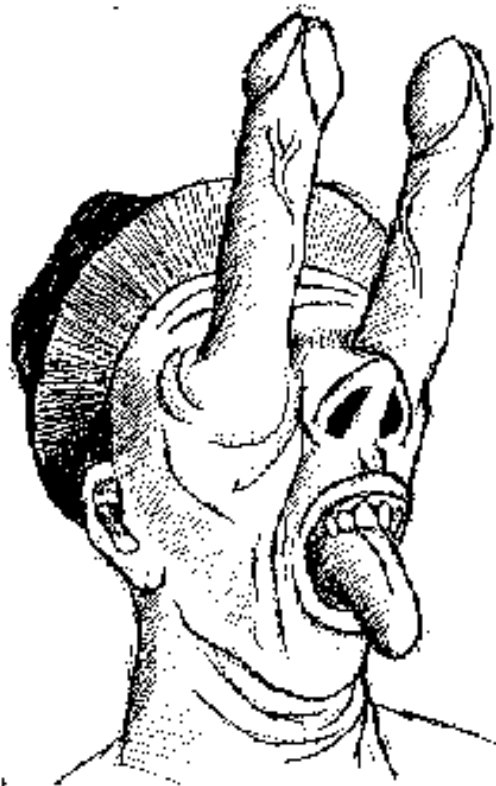
You: "I think you are a girl with great taste"

Her "Why."

You: "Because you laugh at what I say" (If she does not ask why, just add this part anyway)

At this point you have already established confidence and you can now add anything. But I advise to ask her what kind of boys she likes. If she asks why, just tell her you have many girlfriends who are picky with boys. But if she tells you the kind of boys she likes then this might guide you on how to proceed. Do not answer any of her questions directly in this conversations, unless it is a NO.

Boys, I have tried this very approach many times and each time the results are amazing. It is a powerful way to spark attraction in girl's mind.

However, if you say to her "I guess you have a beautiful smile" and she does not return a smile in 15 seconds, just say "I guess not" and move onto more interesting girls.

During your interaction with girls you must take control of your body language and here are a few tips on communicating with confidence. Girls read your body language better than what you say. In fact the body language makes up 93% of your communication with a woman.

1. If you are standing, always hold your drink in the middle of your chest.

2. Do not drink what everyone else is drinking. Be different.

3. Blink slowly.

4. Speak from your chest and not from your nose. Speak in a mellow voice, punctuated with pauses. Do not shout. If the music is loud, bend over and speak softly in her ears, from left to right. This is powerful.

5. Push your chest forward. Do not smile too much. Do not be too serious.

6. Choose an appropriate type of dress. For example many girls like shirts from the Navy, or air force. And these are reasonably priced.

7. If you choose to sit down, sit at the biggest table available. Lean back. If you lean forward girls interpret this as being needy.

After you have got the girl's number there are still challenges for example, on your first date she may not turn up. Do not get angry, just call her two days later and say something like "I am sorry Ria, I could not make it the other day, I had too much work. but I will make it up sometime next week." Or if she calls to say sorry for not turning up for the date, tell her you did not turn either. She will be very surprised. In fact she will see that you are smarter than her. Most boys will not understand this, but it is one of the

games girls play. So when they play, play along, only that you do it better than them.

Or if she calls one hour before the appointment to say she cannot make it and wants to cancel, say something like this "I am a very busy person and nobody plays with my time, I think it will not work out between us." You will notice a long silence on the other side of the line. If she says sorry then you set the terms for the next appointment and you must add "We can only make another appointment if you are sure to be there". Believe me, she will turn up on time.

Never kiss up to a woman's ass (Taking her like she is a goddess) do not accept second class behaviour. Always demand the best for yourself, and she will start to see you as a real man.

There is also a subtle way to ask for dates. Just say something like "I will be at the Confrater tonight at 21:00 with some friends, come join us". Girls never resist this because it does not feel like you're asking for a date. If she finds you alone just tell her that Mike and Julie just called to say they might be late. And then she is on a date without knowing it. If she is enjoying the evening, she won't even ask about Mike and Julie again. And the moment you notice she is having a great time with you, in the heat of the moment, it's time to end the evening. This will surprise her and create attraction. And next time you are on the phone and she tells you she enjoyed it, say "I gotta go now." Be the first to end the conversation.

Be the first to end the date. Many boys make the mistake of waiting for the girl to end calls, dates, this gives her the power, if you end first, you have the power. In fact if you say "I gotta go", a girl will first keep quiet and then say, "first wait".

The secrets of being an interesting companion really starts with being "natural," or learning some humour. So instead of watching useless TV programmes just find some books on humour, and trust me, humour can be learned. If these books are not in the library go out and buy them from the bookstores.

Once you start to become successful with girls, you will begin to do better at school, at work and other areas of your life. So all the lonely boys across the land, let the new year bring you success with girls, and if you are in a bad relationship but you are afraid to quit for fear of not finding a new love, stop worrying: follow my advice and you will find a new love. If you have any problems in this area please send me an email and I will do my best to help you in the shortest time possible.

Peter Bill Kisitu

Kort Nieuws

Waa's Bolognadecreet en Vlaams Reparatie(Bologna)decreet ook voor Arbitragehof. De KUL dient klacht in tegen de oprichting van een Vlaams Sectoraal Onderhandelingscomité voor het hoger onderwijs.

Het ziet eruit uit dat de rechters van het Arbitragehof zich nog ettelijke keren over de uitlopers van de Bolognaverklaring zullen moeten buigen. Op dinsdag 30 november diende ook twee Luikse Professoren een verzoekschrift in tegen de Waalse variant van het Vlaamse Bolognadecreet wegens ongrondwettelijke gerijmdheden. Hun advocaat is een van de betere Waalse Grondwetspecialisten. vzw UNIVERSITAS! diende op 1 december daarenboven opnieuw een verzoekschrift in tegen het reparatiedecreet van maart 2004 dat aanpassingen doorvoerde op het originele Bolognadecreet van april 2003. De Vlaamse Overheid hoopte op deze wijze enkele juridische argumenten van de vzw te ontkrachten door bijvoorbeeld één van de resterende federale bevoegdheden, omtrent de duur van het diploma en structuur van het hoger onderwijs, eigenhandig af te schaffen. Ze beïnvloedt daarmee een hangend geding voor het Arbitragehof zo stelt de Raad van State in haar advies omtrent het decreet. Naast enkele andere bepalingen vecht UNIVERSITAS! ook deze bevoegdheidsoverschrijding aan. Het Vlaamse Bolognadecreet van april 2003 regelt o.a. de Bachelor-Master hervorming, de oprichting van de associaties en het accreditatieorgaan. Het is trouwens niet alleen vzw UNIVERSITAS! maar ook de vzw Katholieke Universiteit Leuven (KUL) die een verzoekschrift indiende tot een gedeeltelijke vernietiging van het reparatiedecreet van maart 2004. De KUL richt haar peilen specifiek op die delen die het Vlaamse Onderhandelingscomité voor Hoger Onderwijs vorm geven m.b.t. de CAO's.

VLIR reageert nog niet op de erkenning van Flanders Business School (FBS), de eerste geregistreerde privé-hogeschool.

Na de woordvoerder van de Minister van Onderwijs hoopte ook De Moeial een standpunt of commentaar van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) te krijgen. Na een telefonisch contact wenste niemand van de staf en secretariaat van de VLIR een mondelinge mededeling te geven omtrent de erkenning van de FBS. Ze medewerkers van de VLIR willen hiermee een officiële reactie van de universiteiten, die de VLIR vormen, niet voor zijn. De reactie is op zijn minst eigenaardig omdat in het registratiedossier van de FBS duidelijk wordt verwezen naar eerdere contacten tot samenwerking met de VLIR: "Einde augustus 2004 wordt contact opgenomen met VLIR om een afspraak te beleggen. Hierop wordt nagegaan hoe enerzijds de evolutie is van de procedures voor externe beoordelingen van MANAMA's (Master na Master opleidingen, PV) en anderzijds hoe op basis van de stand van zaken een timing en een procedure kan afgesproken worden die toelaat de externe beoordeling zo snel mogelijk af te werken – wat wel gefaciliteerd wordt, als dus VLIR – door de beperkte schaal waarop FBS opereert.". De FBS (zie vorige editie van De Moeial) is de eerste privé-instelling voor hoger onderwijs in Vlaanderen die in oktober haar erkenning van de Vlaamse Regering kreeg. Zij biedt o.a. een managementopleiding (master-na-master) aan met hoge inschrijvingsgelden. Zij wacht nu op een accreditatie van haar opleidingen.

De Redactie

OPINIE

VUB-Huisstijl

Proficiat meneer de rector, we hadden het zelf niet beter kunnen bedenken. Lollies als huisstijl, geef toe, het is eens iets anders. Het weerspiegelt ook goed het beeld dat men in M heeft van de student. Ze lijken ook zo klein vanuit de smalle raampjes op de bovenste verdieping wanneer ze aan de voet van M passeren. Even plakkerig als het zoets dat aan de studentjes werd uitgedeeld is ook het logo. Alle lettertjes aan elkaar geplakt zodat het een brij

Daarenboven behoudt men ook nog het oude logo, want twee is toch beter dan één. Wat vindt u trouwens van de nieuwe kleuren? Het vuile groen en nog fletsere grijs, springen ze niet in het oog? Veel beter dan het opvallende contrast van blauw en oranje. Nu willen we niet te vervelend doen, een heleboel mensen met kennis ter zake hebben er maar liefst acht maanden over gedaan om de huisstijl uit te denken. Dus wie ben ik om dat resultaat in één dag af te breken? Wanneer men er met zoveel mensen

8 maanden aan heeft gewerkt, kan het toch niet anders dan goed zijn? Al bij al, om toch iets positiefs te zeggen, is het wel goed dat men (eindelijk) eenvormig naar buiten kan komen. Enkel naar buiten? Blijkbaar wel, want het gloednieuwe Intranet heeft zijn eigen stijl meegekregen. Er lijkt trouwens nog veel werk aan de winkel wat betreft de webpagina's: klik maar eens op enkele links op het Intranet (Bijscholing, Biblio, IPAVUB, UPV, OSC, VUBpress,...). Nu we het toch over de website hebben, sta mij toe nog één opmerking te geven. Ik ken persoonlijk niet zoveel van websites, maar zes menuutjes lijkt mij wat overdreven binnen één pagina. Twee verschillende horizontale menu-tjes sieren de bovenkant van de website, daarbovenop nog twee menu's links, en nog twee menu's met informatie voor en informatie over (wat

wordt, want stijl is toch belangrijker dan leesbaarheid. Kijk maar naar de saaie logo's van de K.U.Leuven of de Universiteit Gent. Voor de duidelijkheid heeft men dan nog gekozen voor een logo waar men evengoed ULB als VUB in kan lezen. Maar geen nood, want voortaan plaatst men de "Vrije Universiteit Brussel" voluit naast het logo, hetgeen het logo toch overbodig maakt.

als ik informatie wil over onderwijs als toekomstige student?). En wan-neer uiteindelijk iets hebt kunnen kiezen uit deze zes menu's, krijg je weer een hele pagina menu's op je bord. Het denken mag zich dan wel nooit onderwerpen, dit zou nl. het einde van het denken betekenen, de vraag is echter of men ooit is begonnen hier-over na te denken.

Jonas De Meulenaere

Column

Diepe zorgen, dat leek de uitdrukking op haar gezicht te willen verklappen, diepe zorgen. Zuchtend keek ze van haar ene hand naar de andere terwijl ze haar armen als weegschaal leek te gebruiken. In elk van die handen had ze een zware en modderige kluit aarde vast. Na lang nadenken had ze een besluit genomen, ze haalde een keer diep adem terwijl ze haar mondje samen kneep en haar lippen naar binnen trok. Toen glimlachte ze. Ze wendde haar blik recht vooruit en gooide de kluiten tegen een kegelvormige constructie die blijkbaar vooral was samengesteld uit zand, takken, en die oude matras die de kat reeds jaren geleden een andere functie had toegeschreven. Ze deed twee grote stappen achteruit, er verscheen een nog bredere lach op haar gezicht en ze zuchtte, "af!". "Eindelijk!" dacht ze er nog bij, ze was best tevreden over haar werk, ze was er dan ook de hele voormiddag aan bezig geweest. Het had wel iets weg van een kegelvormige boomstronk met die takachtige uistekels bovenaan en langs de zijkanten. In het midden was een grote omgekeerde V uitgesneden die dienst kon doen als raam of misschien zelfs als deur. Dit zou een nieuwe god kunnen worden, haar eigen god, haar eigen thuis, haar eigen kamp. Dol van opwinding kroop ze naar binnen. "Hier zwerft Sayuira rond "fluisterde ze met bezwerende stem "het ectoplasmatische wezen van dimensie ploxxquit, in haar wereld geraakt niemand anders binnen of buiten." "Sara? Sara maak dat je onmiddellijk hier bent of er zwaait

wat!" Haar moeder, de realiteitsovergang was haar eigenlijk iets te plots en ze vroeg zich af of ze niet stiekem kon blijven zitten, maar haar moeder's stem was ondertussen overgeslagen naar die fase tussen schor en demonisch en zelfs de drie generaties van stevig drinkende ex – bajes klantjes de ie ze zo goed kende wisten op dat moment wel dat ze zich nu beter de grootste gehoorzaamheid konden aanmeten. Toen haar moeder Sara in de gaten kreeg stapte ze, gedecideerd, op haar af en sleurde haar bij de arm mee naar binnen. In huis gekomen duwde mama haar ruw voor haar uit en brulde: "waarom heb je het ontbijt niet gemaakt zoals ik je gevraagd had? Çois is onze gast hier en hij heeft al heel de ochtend niets kunnen eten door jouw schuld! Wat heb je daarop te zeggen?" Ze keek naar Çois, die leek wel een verzopen labrador met zijn zwarte haar in vettige klitten rond zijn gezicht en baard, zijn gezicht zweterig en rood aangelopen en zijn ogen vervuld van ziekte en moeheid, alsof hij net het kanaal heeft moeten overzwemmen om hier te geraken. "Dag sara'ke" zij hij met een vettige lach. "Dag Çois", glimlachte ze flauwtjes terug. Çois deed haar soms een beetje denken aan haar neef Arne. Maar Arne rook zoet, naar het woud, naar kruiden en naar avontuur. Çois rook zurig, hij stonk altijd naar drank, sigaretten en zweet. Çois dook plots met zijn hoofd tot op de bodem van een oude, blauwe emmer. Het leek wel of hij zijn eigen ingewanden er wou uitkotsen. "Çois vind het precies niet zò erg dat zijn ontbijt nog

niet klaar staat", Merkte ze op. Mama had echter maar een antwoord daarop klaar: ze sloeg zo hard als ze kon met de achterkant van haar hand tegen Sara's gezicht. "Zwijg! En doe wat je gevraagd is", snauwde ze Sara toe. Sara begon aan het ontbijt, vechtend tegen de tranen want die waren haar moeder niet gegund,. Het was allemaal begonnen met die videocamera, dacht ze, toen mama en Frank (toen haar vriendje) die camera kochten en haar kleine broertje en zusje er spelletjes mee mochten doen. Maar sommige van die spelletjes moesten ze doen, en daarna moesten ze altijd van die vreemde verhaaltjes vertellen. Sara vond dit allemaal maar verdacht, vooral omdat ze kort daarna niet meer bij papa en bij Tanja zou mogen komen. Ze wist dat die verrekte camera er voor iets tussen zat maar niemand had haar ooit iets gezegd. Niemand had haar ook gevraagd of zij misschien liever bij Tanja en papa bleef wonen. Dat wist ze allemaal wel, ze wist meer dan ze dachten! Het begon buiten te onweren. Het geeft niet, zuchtte Sara in zichzelf, de kluiten dienen maar om alles te vullen, hoe vuil ze ook zijn, ze zorgen er alleen maar voor dat er geen regen binnenglijpt. Als het geraamte van takken maar stevig genoeg is, dan stort het kamp niet in. Ze was net klaar met het ontbijt, "Sara, breng jij me eens een koud biertje mee alsjeblieft lief kind!" "Ja hoor" riep ze terug, maar die klootzak moest niet denken dat ze al vergeten was wat hij gisteren had geprobeerd. Ze kwamen niet voor mama hoor, oh nee, dan zou ze toch

nooit zoveel geld toegestopt krijgen? Uiteindelijk waren het toch allemaal dezelfde, rotzakken! Sara begon het blikje bier dat ze net uit de koelkast had gepakt heftig door mekaar te schudden. Toen ze in de woonkamer kwam zette ze het blikje neer op het tafeltje dat vlakbij Çois stond en vroeg "mag ik met Toki gaan spelen?" "Uh hmm" zuchtte haar moeder afwezig, ze was al lang verdwaald tussen een overvloed aan beelden die de meest verbluffende cosmeticaproducten prezen.

Toen ze even buiten was hoorde ze nog net dat de kamer plots in rep en roer kwam te staan en hoe haar moeder nog schreeuwde "Godverdomme Sara, kom onmiddellijk terug" maar het was al te laat... met een bezeten glimlach (alsof ze in een roes was) liep ze verder naar het graspleintje. Mama dacht dat Toki een vriendje van Sara was, dat in het bosje langs het graspleintje leefde, mama dacht dat Toki een ingebeelde vriend was, gelukkig maar. Toki leefde in feite niet alleen in het bosje maar ook soms in de kroeg achter het bosje. Ze was een vriendelijke, dikke mevrouw die blikjes en flessen verzamelde (vaak ging Sara mee om haar te helpen). Ze had een heel warme lach die Sara altijd een vertrouwd en veilig gevoel bezorgde. Soms deed ze een beetje raar, zoals die mannen die voor haar mama kwamen. Maar ze was de enige die haar zou beschermen en waarvoor ze (nu nog altijd) geen angst moest hebben. Zij was er...zij wel...echt waar!

Rob Werkers

Wat een moeder lijden kan

maar van de vader spreken ze nooit...

Oud worden. Het gebeurt vanaf het moment dat je geboren wordt. Eigenlijk al sinds je conceptie, wanneer die ene zaadcel na hard labeur en veel competitie stress zijn prijs – de eicel – weet binnen te dringen en er een feestje begint te bouwen dat vooral uit mitoses en andere chemische reacties bestaat. Het feestje blijkt lang te duren – zo'n negen maand. Maar dan plots is het gedaan: de eigenares van het pand is de rommel beu en je wordt buiten gegooid. Dag feestje.

Nadat je bekomen bent van het plotse felle licht en de harde geluiden om je heen begint het dan: de aftakeling. Ok, ik geef toe, pakweg de eerste 18 jaar lijkt alles steeds beter te gaan: je wordt groter, sterker en de wereld lijkt steeds meer te bieden te hebben. De mens is spijtig genoeg een meester in het zichzelf blaaskes wijsmaken, en ook dit is schijn: menig cel heeft reeds ontslag genomen en is eenzaam gestorven na een leven van niet erkende inzet voor 'the greater good' (ons lijf, nvdr). Maar zoals ik zei, zijn we ons hier niet van bewust – of willen we er niet bewust van zijn, wat u het meest pleziert.

Deze ontkenning blijft zo'n 30 jaar duren totdat men rond z'n 55^e realiseert dat je verleden langer is dan je toekomst. Maar gelukkig zijn we pakweg nog een tiental jaar redelijk goed te been en kunnen we nog even zonder desillusie verder leven.

Ondertussen is dienen 'mooien ouwen dag' in volle glorie van start gegaan. Maar ja, dan begint het: is dienen 'dag' wel écht mooi? 's Mans wereld wordt steeds kleiner naarmate zijn vroegere cafématen bij de vleet sterven aan longkanker, auto-ongelukken, algemene depressies en verziekte levers. Totdat er niets meer overblijft dan diens levenspartner –hopelijk de goeie – en de kinderen/kleinkinderen. De rug wordt slechter, de ogen en oren idem, je ontdekt dat je vijf maal per nacht naar het toilet moet en je hebt moeilijkheden te onthouden waar je de kaas hebt gelegd om hem dan een week later terug te vinden onder je hoofdkussen. Uitspraken als 'wat een moeder lijden kan, maar van de pére klappen ze niet' (indien je een man bent, natuurlijk), 'dienen mooien ouwen dag ... - las hier een zucht in - wie had dit verwacht' of 'waaraan heb ik dit verdiend?' behoren tot de dagelijkse klassiekers. En ja ... waaraan heb je dit verdient? Wel ... aan jezelf.

Laten we even nagaan: vanaf de geboorte daalt het aantal grijze cellen in de hersenen aan een stevig

tempo, elke pint die je met je – toen nog levende – cafématen hebt verbruikt vermoordde je lever, nieren en ook nog zo'n duizenden hersencellen; idem voor die dagelijkse pretsigaret. Ook indien je een 'gezond' leven leed moet je jezelf geen vertelseltjes wijsmaken: van groene appels krijg je kanker en elke kopbal die je in kwiekere tijden gaf was een regelrechte moordaanslag op menig hersencel die je rijk was.

Waar ik nu eigenlijk toe wil komen? Wel, je latere lijden is het gevolg van het leiden van je leven nu. Wees dus alsjeblief niet verbaasd dat die heup op een dag beslist haar gewricht te verlaten of er plots een tand in je puree ligt. Ga niet liggen panikeren dat je dood aan het gaan bent: je bent aan het sterven terwijl je dit artikel leest! Begrijp me niet verkeerd, ik wil je niet de stuipen op het lijf jagen, ik wil gewoon duidelijk maken dat de dood begint vanaf je geboorte, en je dus niet ontzet of boos moet zijn als je lichaam en geest op latere leeftijd niet

meer mee willen. De echte reden van je ontzetting is de cognitieve dissonantie: je voelt je niet oud, maar je bent het wel. Je hebt heel je leven genegeerd wat je allang wist en ik nu in de verf zet: je bent aan het sterven, elke seconde een beetje meer. Dus doe de jezelf-van-de-toekomst (en diens familie, kinderen en kleinkinderen) een plezier en realiseer je dat jij eindig bent, zodat latere paniekaanvallen of depressies kunnen worden geschrapt van het dagelijkse 'to do'-lijstje. Op die manier kan je meer genieten van je oude dag, doordat je alle emotionele verwerking op voorrand hebt doorlopen. En wie wilt nu geen 'mooie oude dag'?

Niet enkel het latere deel van je leven zal aangenamer en harmonischer zijn, ook het eerste deel – althans vanaf het moment dat je aanvaard hebt dat je doodgaat. Geen stress of akelige nachtmerries over Pietje de Dood meer, je relativereert je daden ('waarom me doodwerken als ik toch dood ga, ik kan toch ook gewoon werken?') en beseft dat alles op de lange baan schuiven geen oplossing is en zéker geen weg naar geluk (dat andere wat we nastreven, naast het eeuwige leven). Met andere woorden: je leeft rustiger en doordachter. En

willen we dat niet allemaal?

Negeer dus niet langer dat je al met één been in de grafkist staat en bestel gewoon een mooi mahoniehouten exemplaar met zijden wandbekleding en gouden nagels bij de dichtstbijzijnde begrafenisondernemer. Breek je kop niet over de prijs, regel het zo dat de rekening postuum betaald wordt. Zeg ook al maar eens aan vrienden en familie dat je aan het sterven bent – beter waarschuwen voor het geval dat ze ook in de ontkenningfase zitten. En begin met LEVEN. Geloof me, je zult er veel aan hebben. En als je schrik hebt dat er niets is na die heldere gang, er is troost: het duurt vergeleken met een eeuw geleden 2 maal zo lang voordat een lijk helemaal gerot is. Je zult dus langer in de buurt blijven dan gedacht!

Laetitia Van der Vennet

Colofon

De Moeial
Maandelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur. Ons redactielokaal is gelegen naast het KulturKaffee.

Elke donderdag om 20 u is er redactievergadering. Iedereen is welkom!

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel: 02/629.23.38
fax: 02/629.23.37

Verantwoordelijke Uitgever
Bram Langmans

Coördinator
Bram Langmans

Vice-coördinator
Zacariya Marchouch

Secretaris
Dieter Vandebroek

Penningmeester
Ruben Brabers

Lay-out
Bram, Ruben, Gabriël

Redactieleden
Pieter Vissers, Ruben Brabers, Zacariya Marchouch, Bram Langmans, Rob Werkers, Dieter Vandebroek, Michaël Pleumeekers, Laetitia Van Der Vennet, Gabriël Zamora Moreno

Illustraties
Michaël Pleumeekers, Ruben Brabers, Bram Langmans, Gabriël Zamora Moreno

Achterflap
Michaël Pleumeekers

Redactiemedewerkers
Uno, Maarten D., Pieter D., Nils S.

Abonnementen
Stortenop rek.nr.001-1386975-48 met melding abo

Gewoon abo: 8,25 euro
Steunabo: 24,79 euro

oplage: 1500 ex.

De redactie is *niet* verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, V.O., Dienst Cultuur, lezersbrieven, opiniebijdragen en standpunten.

WIE SCHRIJFT MAG BLIJVEN

Liggen bij u nog enkele teksten onder het stof? Of hebt u geen weet met uw schrijfwoede? Gedichten, proza, foto's in overvloed?

Misschien wil je wel schrijven over verschillende activiteiten, het politieke reilen en zeilen aan de VUB, de Sociale Raad of de Raad van Bestuur? Doen onze studentenvertegenwoordigers het wel goed? Misschien wil je hen wel prangende vragen stellen? Of is Vlaanderen, België en Europa meer je ding?

Kom gerust eens langs of neem contact op met de redactie (moelial@vub.ac.be). De pagina's van De Moeial staan open voor iedereen!

De Redactie

Kerstactie Brussels Tribunaal

Fakkels voor Fallujah/ Bougies pour Badgad

Er zijn al 100.000 Irakezen gedood in deze oorlog en er zullen in de komende weken nog duizenden slachtoffers vallen. Het is uiterst belangrijk dat de Westerse publieke opinie niet zwijgt tegenover de nieuwe escalatie van de oorlog en de slachtpartijen die ermee gepaard gaan. Deze actie, gelanceerd door het BRussells Tribunal, wil nationaal zijn. Ze is reeds ondersteund door Vrede, Stop Usa, S.O.S.-Irak, Mouvement Chrétien pour la Paix, Kikif, Oxfam-wereldwinkels, Oxfam-solidariteit, 11.11.11. Wij hopen dat ze zal ondersteund worden door de hele vredesbeweging

in België, maar ook door jeugdbewegingen en alle mogelijke organisaties: culturele instellingen, ngo's, parochiegroepen en ... waarom niet de duivenmelkers.

De actie omvat de volgende elementen:

1. Op 24 december zullen we om 18 u fakkels en kaarsen aansteken op een publieke, zichtbare plaats. Indien mogelijk de lokale pers en media mobiliseren, enzovoort. Men kan het overal in België opzetten, in de steden en in de dorpen. Het Brussels Tribunal zal actie voeren op de trappen van de Beurs in Brussel. Iedereen is welkom.

Het idee is simpel: juist voor het feest van de vrede een protest tegen de oorlog, meer bepaald de slachtpartijen in Irak. De ordewoorden: "Solidariteit met het Irakese volk". "Onmiddellijke terugtrekking van alle bezettingstroepen is de enige weg naar Vrede."

2. Voor wie geen actie kan opzetten in zijn of haar buurt en zich niet kan vrijmaken wordt gevraagd om rond 18 u een kaars voor het raam te zetten met de affiche "I am Fallujah" (die kan gedownload worden vanaf

www.brusseltribunal.org).

3. campagnemateriaal beschikbaar op de website:

- Stop de escalatie, een petitie gelanceerd door prof. Jean Bricmont
- een open brief van de bewoners van Fallujah aan Kofi Annan (gepubliceerd door toedoen van het Brussels Tribunal in de Standaard van 28 oktober)
- het gedicht: I am Fallujah
Deze "kerstboodschappen" kunnen voorgelezen worden en rondgedeeld aan de voorbijgangers en aan de pers. De petitie reeds ondertekend door 4000 mensen kan helpen bij de mobilisering voor de actie (de buurtbewoners, vrienden en kennissen, notabelen laten tekenen).

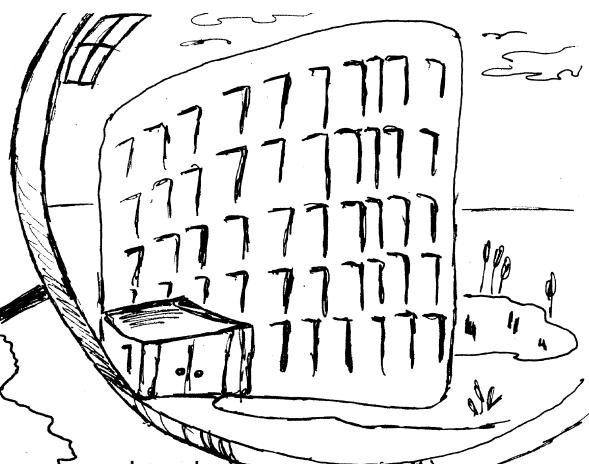
Gelieve al uw initiatieven te melden aan: action@brusseltribunal.org. Elke vorm van actie rond die periode kan aansluiten.

Geruchten en Gedachten, waarvan niet bewezen is dat ze niet waar zijn !

Zo'n 20 jaar geleden was heel het Vlaamse onderwijslandschap gericht op het vergaren van kennis...

Heel het Vlaamse onderwijslandschap?

Nee, een kleine universiteit bleef moedig weerstand bieden en

maakte het leven van de toestromende studenten bepaald niet goedkoop ...

Omsingeld door horden studenten die eisten om democratisch onderwijs en degelijke diplomas...

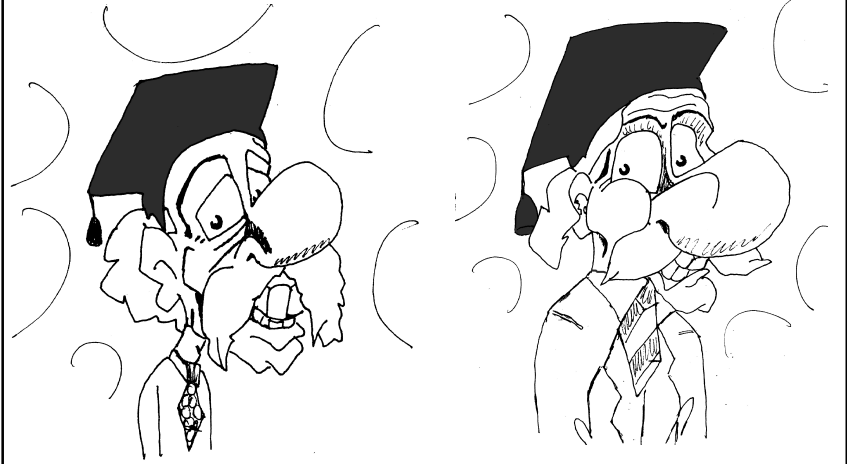
EENS DE 45 GELDEN

... EN ALS WE NU EENS DE INSCHRIJVINGSGELDEN VERLAAGDEN?

... riep Bolognix, het stamhoofd, zijn staf tezamen, want een oorlog leek onafwendbaar.

Gelukkig kwamen de 2 rijkste wijzen van de unief met een geslepen plan ...

Masterix ...

... & Bachelix

... en konden met doorslaggevende argumenten de vrede terug herstellen,

... een vrede, die nu nog steeds bekend staat als de "Pax Pecunia"

Column

Wat het allemaal betekende? Goh, als ik dat nu eens wist. Maar het blijft zo dat ze daar stilstond, als de roos die door haar sterven de wereld vestigde. Een onbewogen beweegster, de naaf van het wiel onzer dagelijkse niemendallen. Stond daar. Zo stil, ik kon het niet geloven. Onaangeroerd door de wind van verval die onze tuinen bezoedelt met haar as. Onze dagelijkse as, waarop onze stappen knerpen, terwijl we vervuld worden van een betere toekomst.

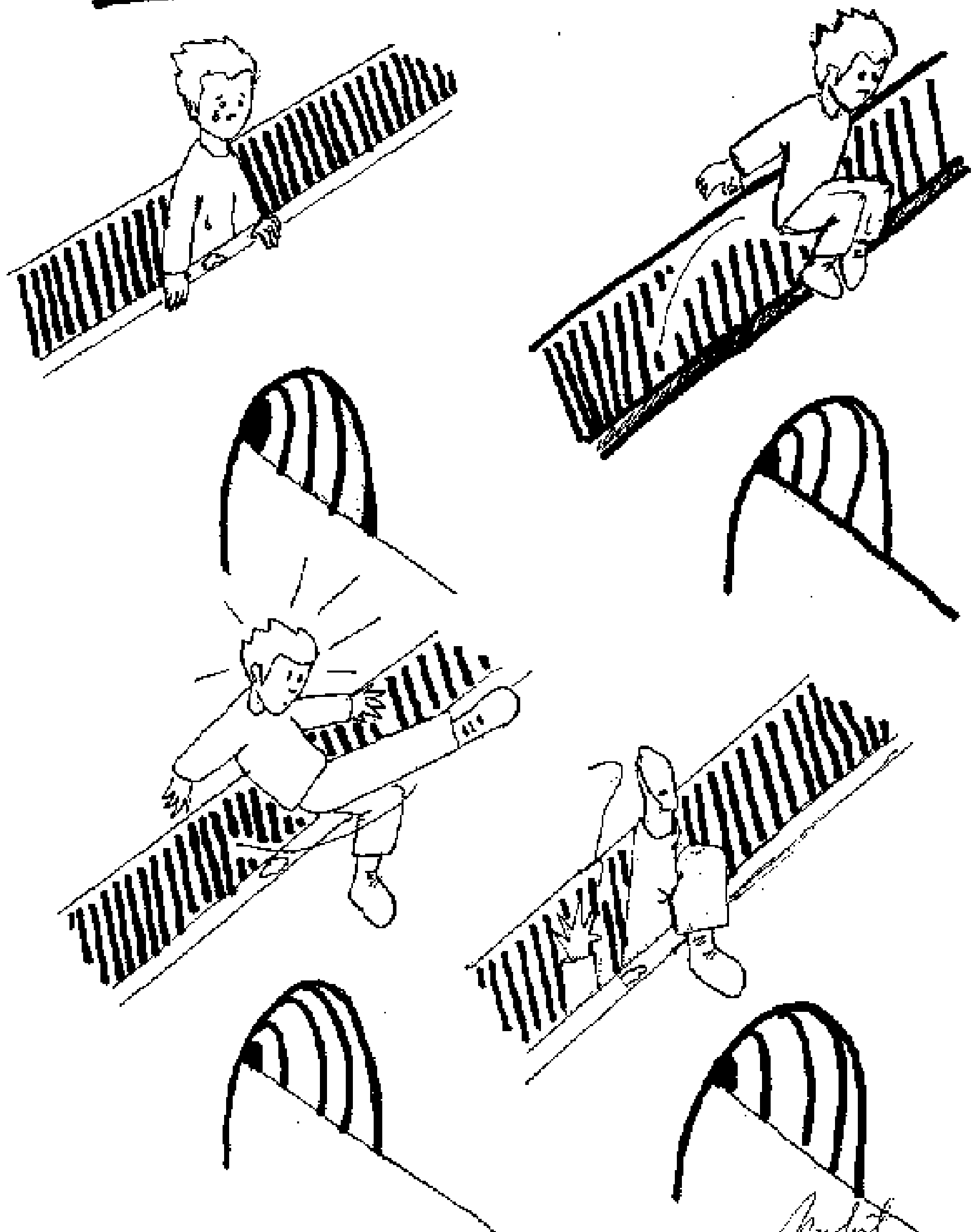
Ze droeg een paarse sjaal, verborg haar glimlach. Terwijl ik glimlachte, tegen alles in: ik kende haar geschiedenis. Opgegroeid in de magischer streken van ons avondland, had ze al vroeg ingezien dat ons handelen tot falen gedoemd is. Misschien hadden de tuinkabouters, de versteende erfgenamen van Wat, het haar ingefluisterd. Toen had ze, immer glimlachend, gedanst rond de bemoste zuilen van onze maatschappij. En ze glimlachend onderuit gehaald, zonder horloge. Ze had los haar, dat geurde in de wind. Zo kwam

Roos

ik haar op het spoor. Volgens Einstein is de ruimte gebogen: ik rolde in spiralen naar haar toe. Voelde me als lood - een peillood, hoewel nu een potlood, dat haar vergeefs probeert te krassen in papier dat alleen beweging aanvaardt - bij haar koppen waarvan er zeven leken te bestaan. Een spiegel was niet voorradig. De glimlach op haar gezicht, nu bevroren op het mijne: een blok zandsteen op een snelweg. Alles kan verloren gaan, misschien dat niet. Het geruis als ze voorbijkomen, de leegte die blijft. Ondanks

alles, beweet ik smalend gevallen doorns. Haar stase als ijkpunt voor een perfecte cirkel. Haar vingers passief vormend onze vormen. Ik zag haar ogen maar ben ze, zout smakend, verloren. Haar glimlach mijn sikkelmaan. Ze droeg een paarse sjaal. Zoek haar, niet om haar schatten (een handtas van krokodillenleer, een appel), maar om de zoektocht te vergeten. Er marcheert een beeldenleger in China. Ik wed dat ze lachen.

HET NIHILISTJE

André